VIII. évfolyam. 17. szám

1952. április 24

Ludas Matyi

70 fillér

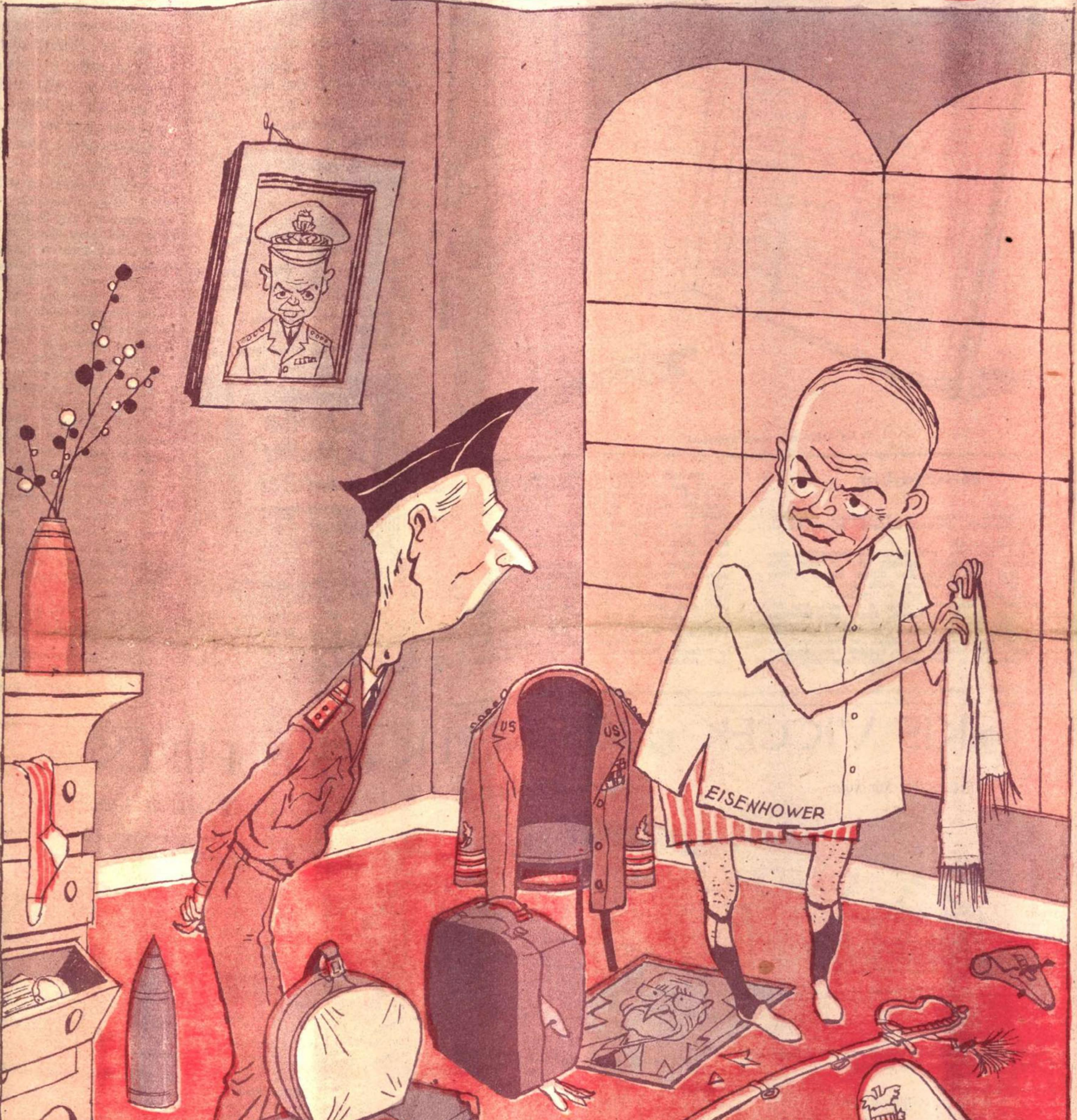

Eisenhower lemondott

— Tábornok úr kérem, rengetegen érdeklődnek, hogy miért veti le ezt a szép egyenruhát?

— Mert könyveim átnézése alkalmával rájöttem, hogy jobb üzlet Amerikában elnöknek lenni, mint Európában főparancsnoknak.

Beruházási takarékkönyv

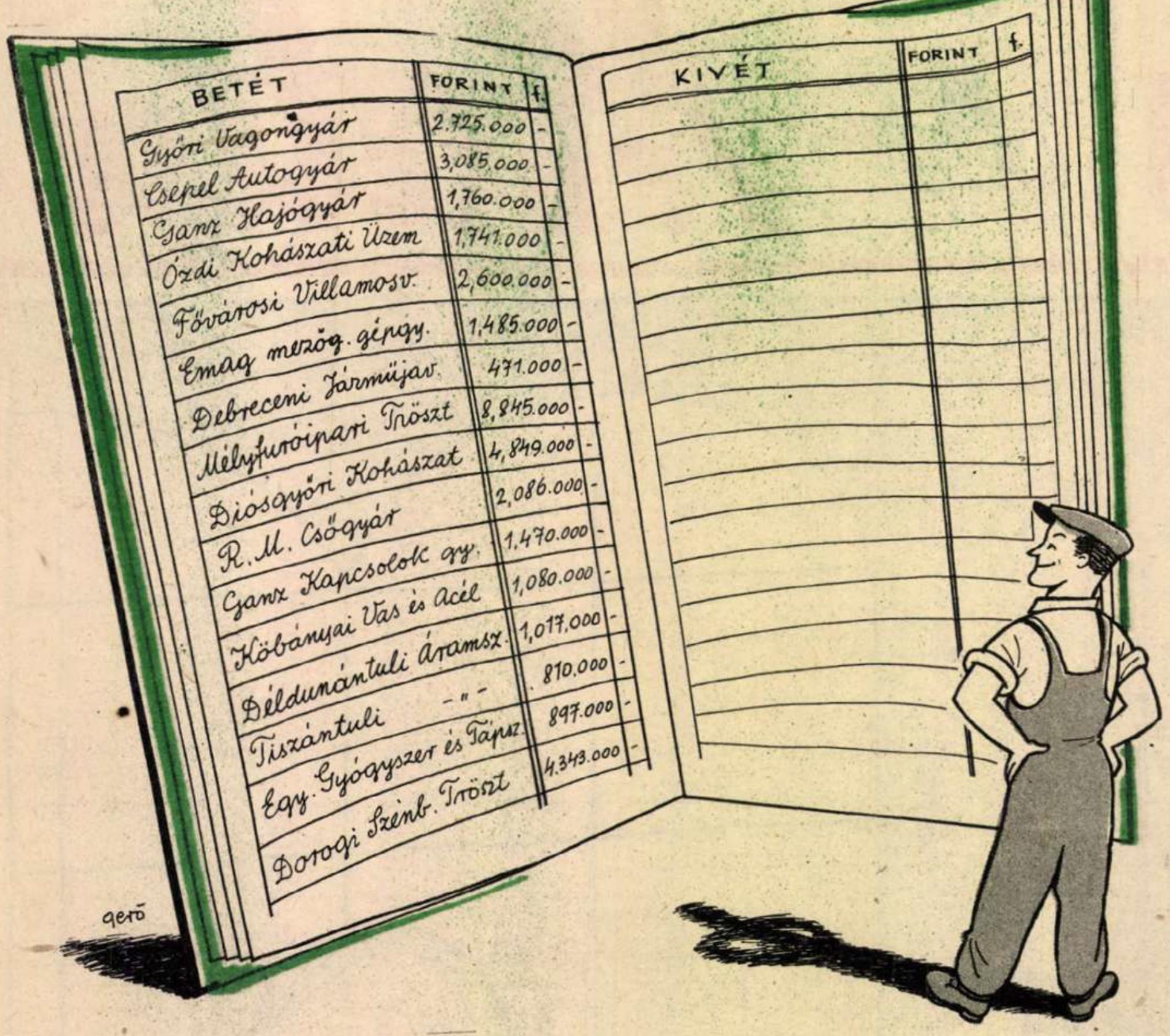
BETÉT
FORINT
f.
Győri Vagongyár 2.725.000 -
Csepel Autogyár 3,085.000 -
Ganz Hajógyár 1,760.000 -
Ózdi Kohászati Üzem 1,741.000 -
Fővárosi Villamosv. 2,600.000 -
Emag mezőg. gépgy. 1,485.000 -
Debreceni Járműjav. 471.000 -
Mélyfuróipari Tröszt 8,845.000 -
Diósgyőri Kohászat 4,849.000 -
R. M. Csőgyár 2,086.000 -
Ganz Kapcsolok gy. 1.470.000 -
Köbányai Vas és Acél 1,080.000 -
Déldunántuli Áramsz. 1,017.000 -
Tiszántuli -"- 810.000 -
Egy. Gyógyszer és Tápsz. 897.000 -
Dorogi Szénb. Tröszt 4.343.000 -
KIVÉT
FORINT
f.
gerő

— Ez aztán hoz majd kamatot!

A. B. A. Müller

Kurt Mayer megérkezett a kis nyugatnémetországi városba és csodálkozva nézett szét. A harminc év előtti szőke hajfonatú lányok helyett amerikai katonákat látott; az ismerős, régi polgárok helyett amerikai katonákat látott; és kenyér és hús helyett is amerikai katonákat látott.

Kurt Mayer mindazonáltal elhatározta, hogy ha már itt van, meglátogatja öreg barátját, Müllert. Ez a Müller vidám fickó volt, brilliáns humora volt neki; például le tudott hajtani egy liter sört anélkül, hogy az ádámcsutkája mozgott volna.

Müller egy öreg, gótikus ház első emeletén lakott. Kurt Mayer örömmel tapasztalta, hogy az öreg gótikus ház első emelete még megvan. A földszint és a második emelet rombadőlt, de az első emelet csodálatosképpen megmaradt. Az első emeletet két oszlop tartotta.

— Müllert keresem — mondta a kapuban pipázó házfelügyelőnek.

— Első emelet — mondta a házfelügyelő. — De siessen, mert a ház minden pillanatban összedőlhet.

Kurt Mayer felsietett az első emeletre. Meghökkenve állt meg öreg barátjának ajtaja előtt, amelyen a következő tábla volt:

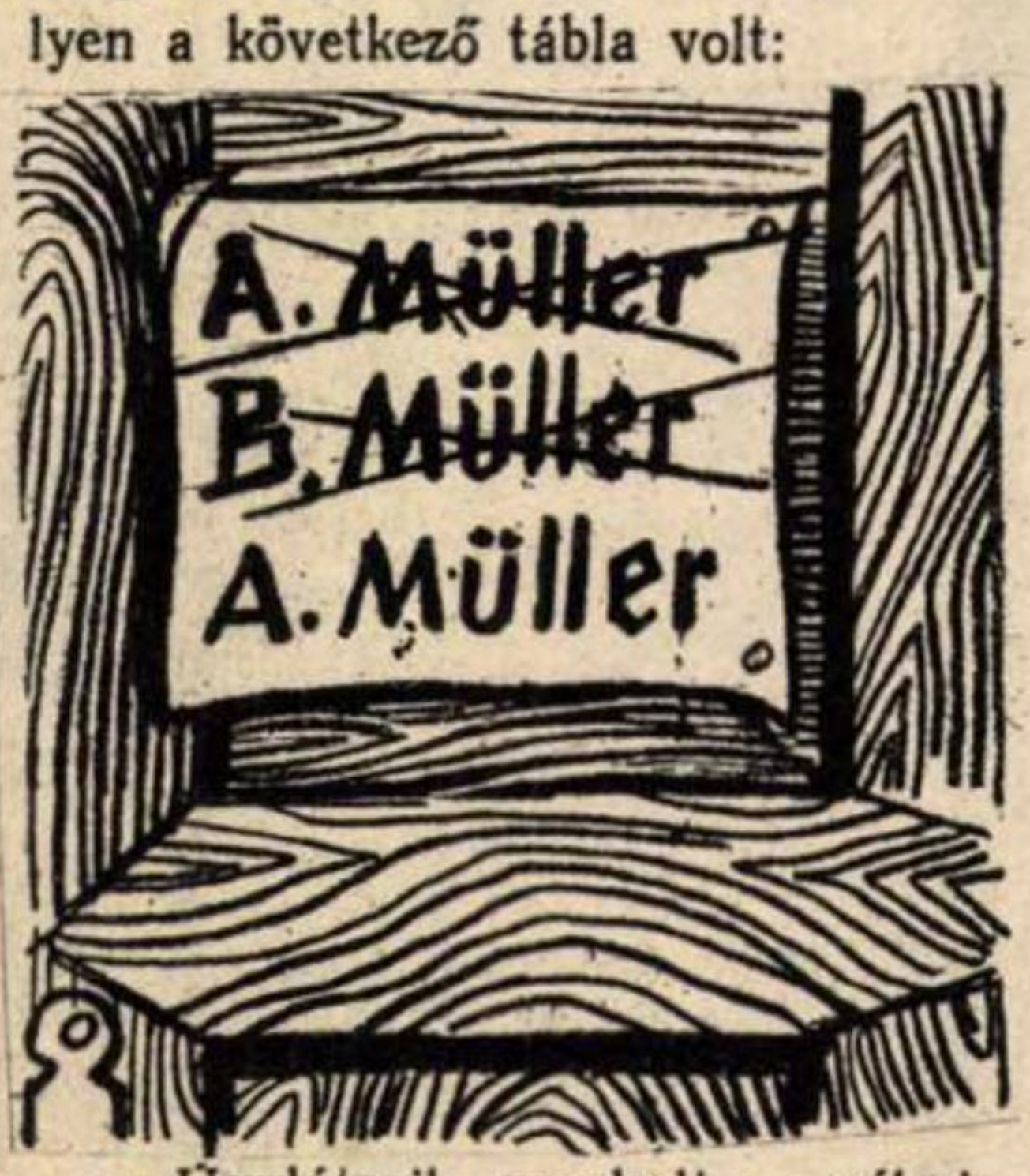
~~A. Müller~~
~~B. Müller~~
A. Müller

— Úgylátszik, meghalt — sóhajtott fel — és egy másik Müller jött utána, de már az is meghalt.

És már el akart menni, amikor a lesőablakon kidugta a fejét öreg barátja, Müller.

— Hát te élsz? — kérdezte csodálkozva Kurt Mayer. — Akkor mit jelentsen az a tábla a három Müllerrel?

— Az mind a három én vagyok — sóhajtotta szomorúan Müller. — Gyere be és hallgasd meg az én tragikus történetemet.

Kurt Mayer belépett Müller szobájába. Müller hellyel kínálta meg barátját, mert hely volt bőven; miután azonban szék egyáltalán nem volt, mindketten a földre ültek le és Müller elkezdte történetét.

— Tudod, hogy engem Adolfnak hívtak. Ez a név 1945-ben kényelmetlenné lett. Mindenkinek Hitlert juttatta az eszébe. Az emberek elfintorították az orrukat, ha bemutatkoztam, volt, aki kiköpött, nem fogtak velem kezet és sértő megjegyzéseket vágtak a fejemhez. Végül is megelégeltem a dolgot. Bementem az anyakönyvi hivatalba és kértem, hogy változtassák meg a keresztnevemet. Egy barátom tanácsára a Bob nevet választottam, azt mondta, most amerikaiak vannak a városban, ezzel a névvel még karriert csinálhatok. Egy pár hónapig nem is volt semmi baj, de akkor megint kezdődött elölről az egész. Ha bemutatkoztam valahol, amint kimondtam a Bobot, az emberek elfintorították az orrukat, volt, aki kiköpött, nem fogtak velem kezet és sértő megjegyzéseket vágtak a fejemhez. Egy darabig tűrtem a dolgot, de hát az ember türelmének vannak határai. Végül is bementem megint kezdődött elölről az egész. kértem, hogy változtassák meg a nevemet. Ott azonban rámordítottak, hogy nem lehet hetenkint nevet változtatni, legfeljebb annyit tehetnek, hogy visszaadják a régi nevemet, de aztán ne lássanak többet. Igy lettem Adolf Müllerből Bob Müller, majd Bob Müllerből ismét Adolf Müller.

— És most már nem útálnak annyira a városban? — kérdezte Kurt Mayer.

— Útálni útálnak — sóhajtott föl Adolf Bob Adolf Müller — de legalább nem néznek amerikainak.

Bérletfénykép

— Bérlet! . . .

Barátommal utaztam a villamoson. Amikor bérletét felmutatta, érdekes dologra lettem figyelmes.

— Mutasd csak!

Barátom 28 éves, szélesarcú feketebajuszos ember, bérlete fényképéről viszont egy 16 éves ifjú ártatlan arca néz vissza. Egy diáké, aki a pubertás-kori szerelem és kétség éveit éli.

— Kit ábrázol ez a kép? — kérdem.

Barátom felvilágositott, hogy a felvétel, bár régebbi keletű, de őt ábrázolja. Ezzel kapcsolatban felhívta figyelmemet arra, hogy némely ember milyen hanyag. Hiába hirdeti a felirás — „Félévesnél idősebb képet nem fogadunk el bérletre“ — mégis igen sokan előkeresik a családi fényképgyűjtemény mélyéről a legrégebbi amatőrfelvételt erre a célra.

Kezdtem figyelni a bérleteseket. Szakállas, tiszteletet parancsoló külsejű egyetemi tanárok, vidám, karikáját gondtalanul űző gyermek fényképével utaztak; tisztes, ezüsthajú öregasszonyok bérletképeiről copfos bakfisok tekintettek vissza. Az egyik utas úgylátszik egészen új fényképpel ellátott bérlettel utazott, mert a kalauz szúrós, hitetlenkedő tekintettel többször összehasonlitotta a képet az eredetivel.

Kedvet kaptam a villamosbérlethez. Elvittem egyetlen fényképemet a bérletpénztárhoz. Aránylag régi felvétel volt: meztelenül hasalok egy bársonnyal leterített asztalon, jobbkezemben csörgő. A pénztáros átvette a képet és megszemlélte.

— Kérem, mégis csak disznóság ilyen képet beadni! — fakadt ki. — Tessék elolvasni a felírást: Félévesnél idősebb képet nem fogadunk el.

— Na akkor semmi baj — közöltem — ez nem is idősebb félévesnél. Sőt! Három hónapos koromban ábrázol . . . .

T. P.

KIS VICCEK • KIS KÉPEK • KIS HÍREK

Hirtelenjött kánikula

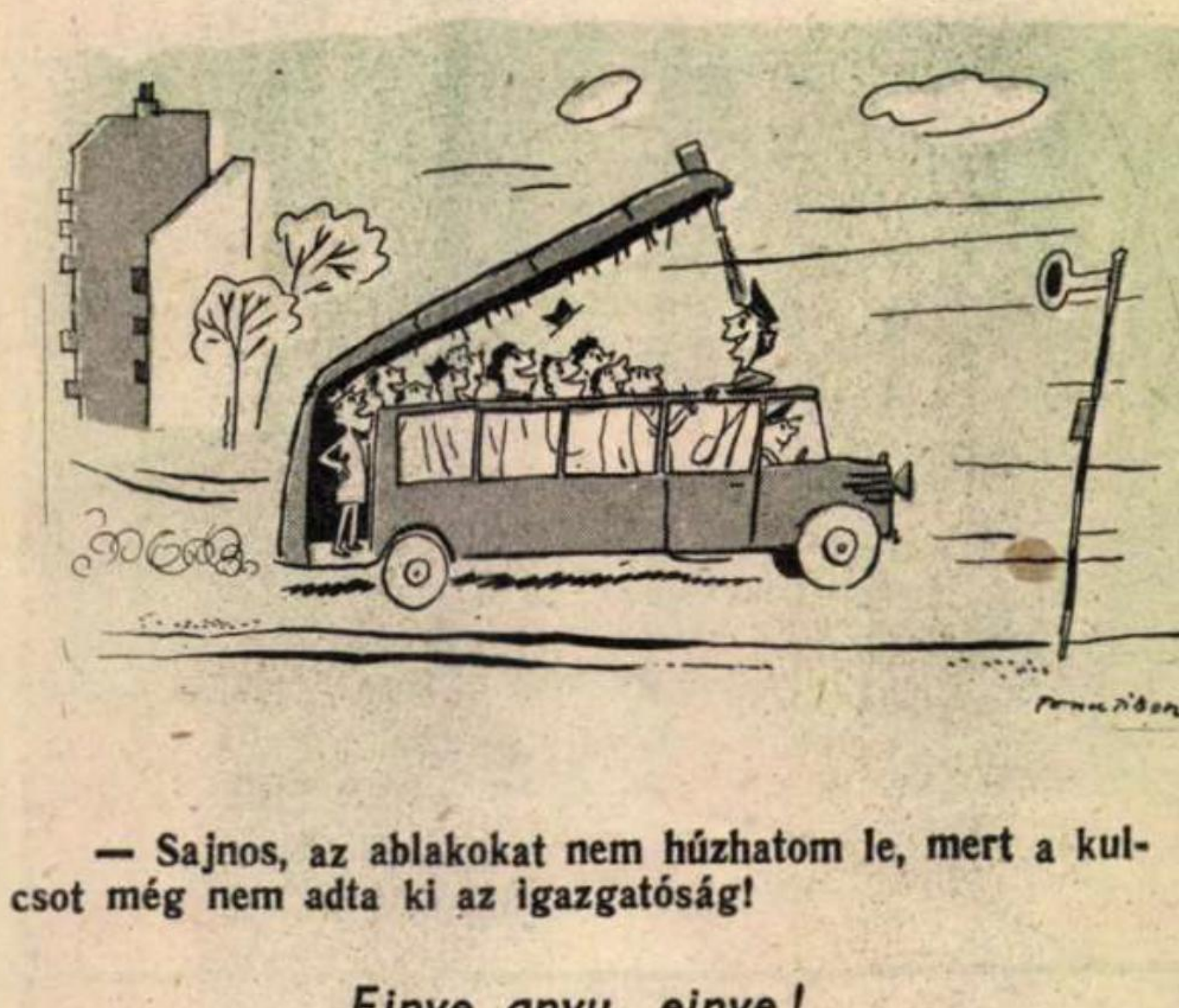

— Sajnos, az ablakokat nem húzhatom le, mert a kulcsot még nem adta ki az igazgatóság!

Ebadta szörnyű bánata

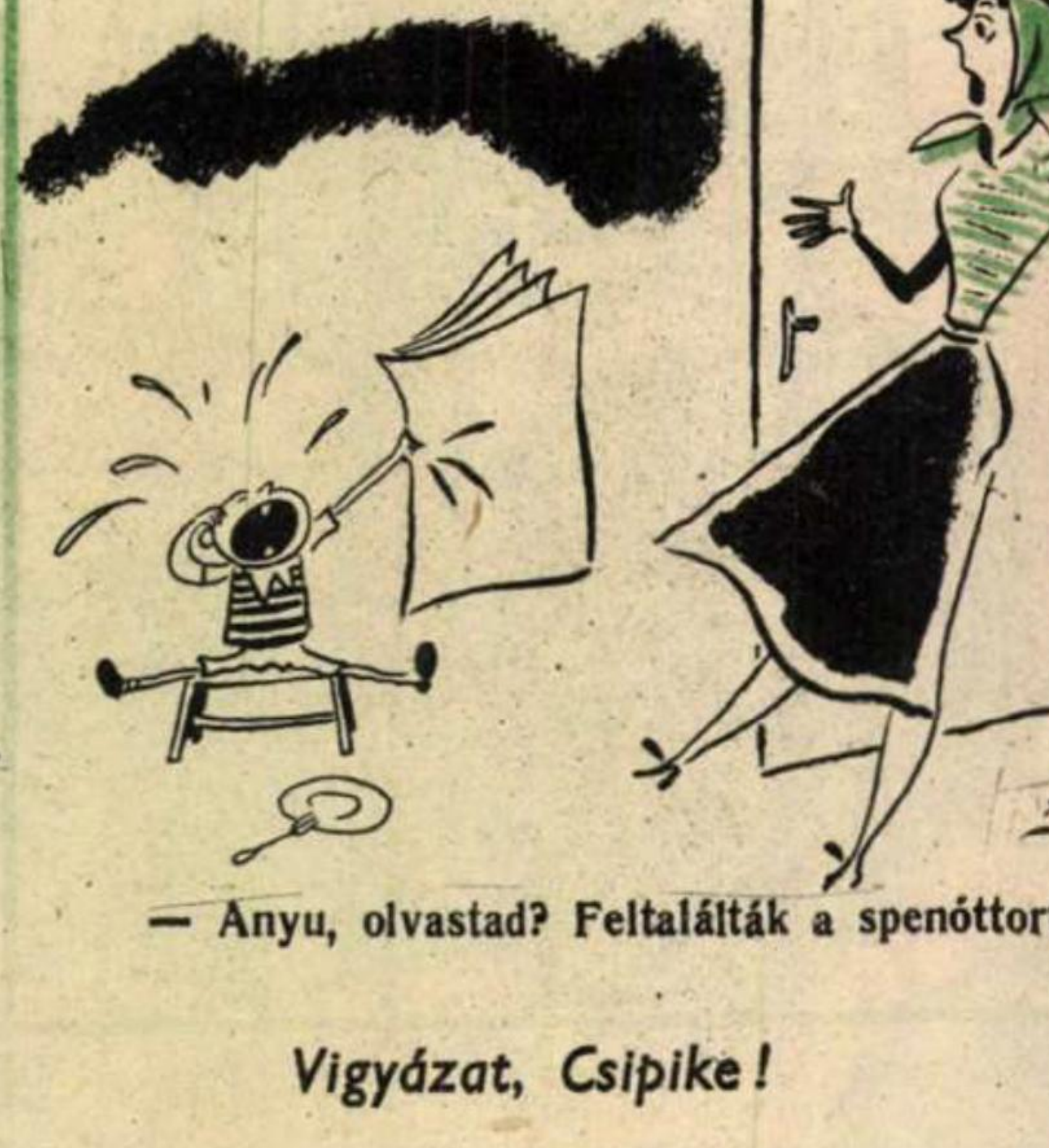

— Anyu, olvastad? Feltalálták a spenóttortát!

Április 15-én véget ért a fűtési évad

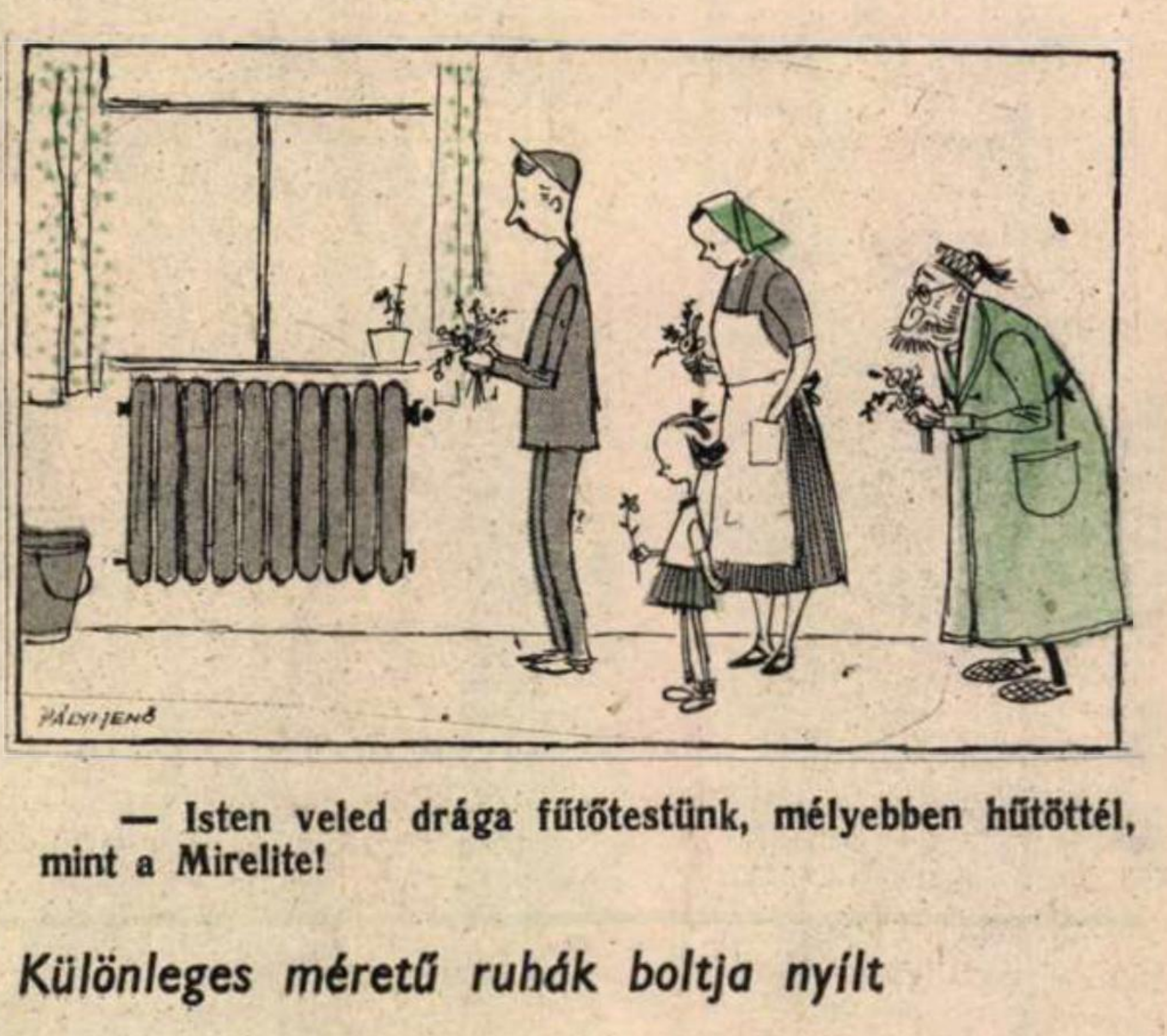

— Isten veled drága fűtőtestünk, mélyebben hűtöttél, mint a Mirelite!

Ejnye anyu, ejnye!

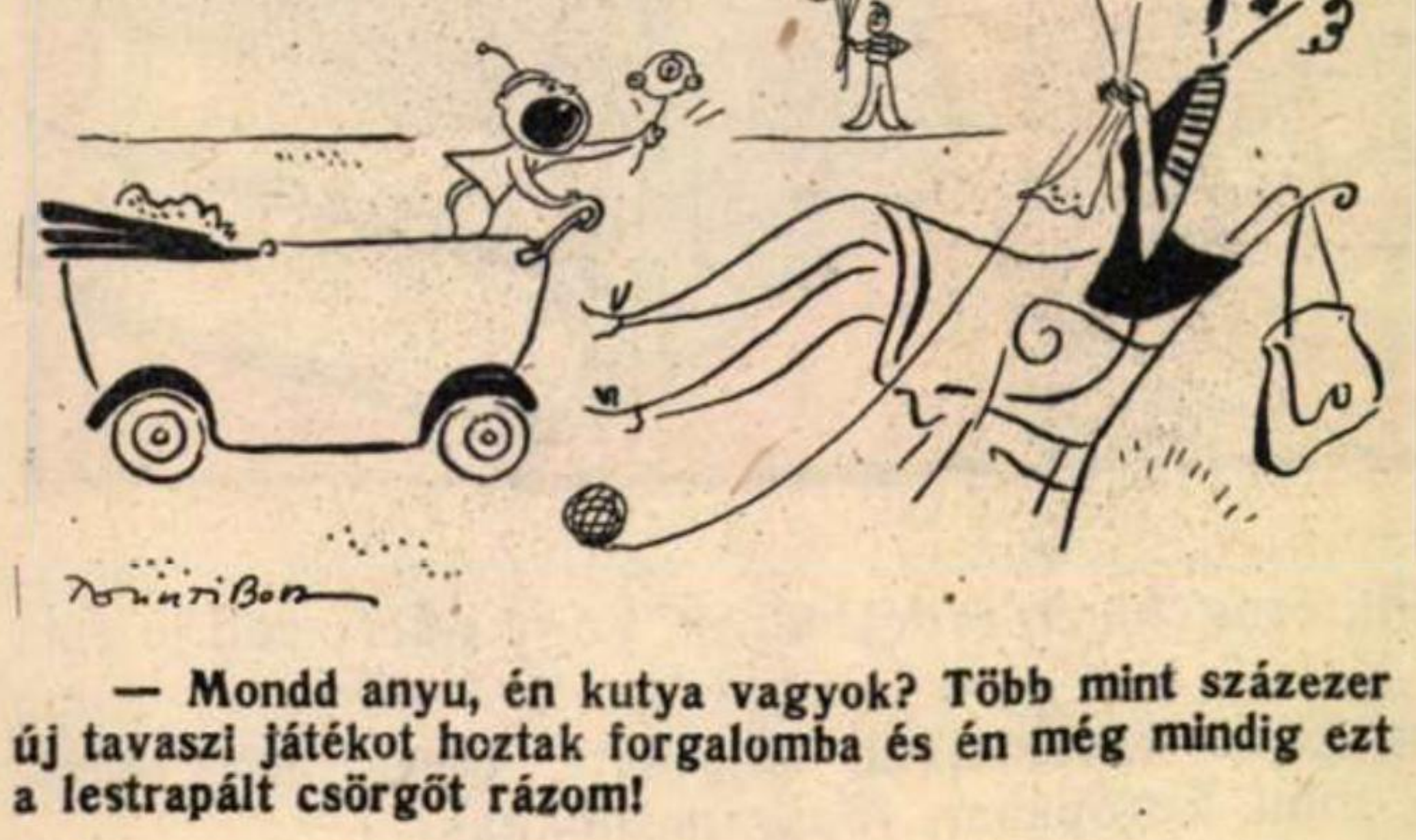

— Mondd anyu, én kutya vagyok? Több mint százezer új tavaszi játékot hoztak forgalomba és én még mindig ezt a lestrapált csörgőt rázom!

Vigyázat, Csipike!

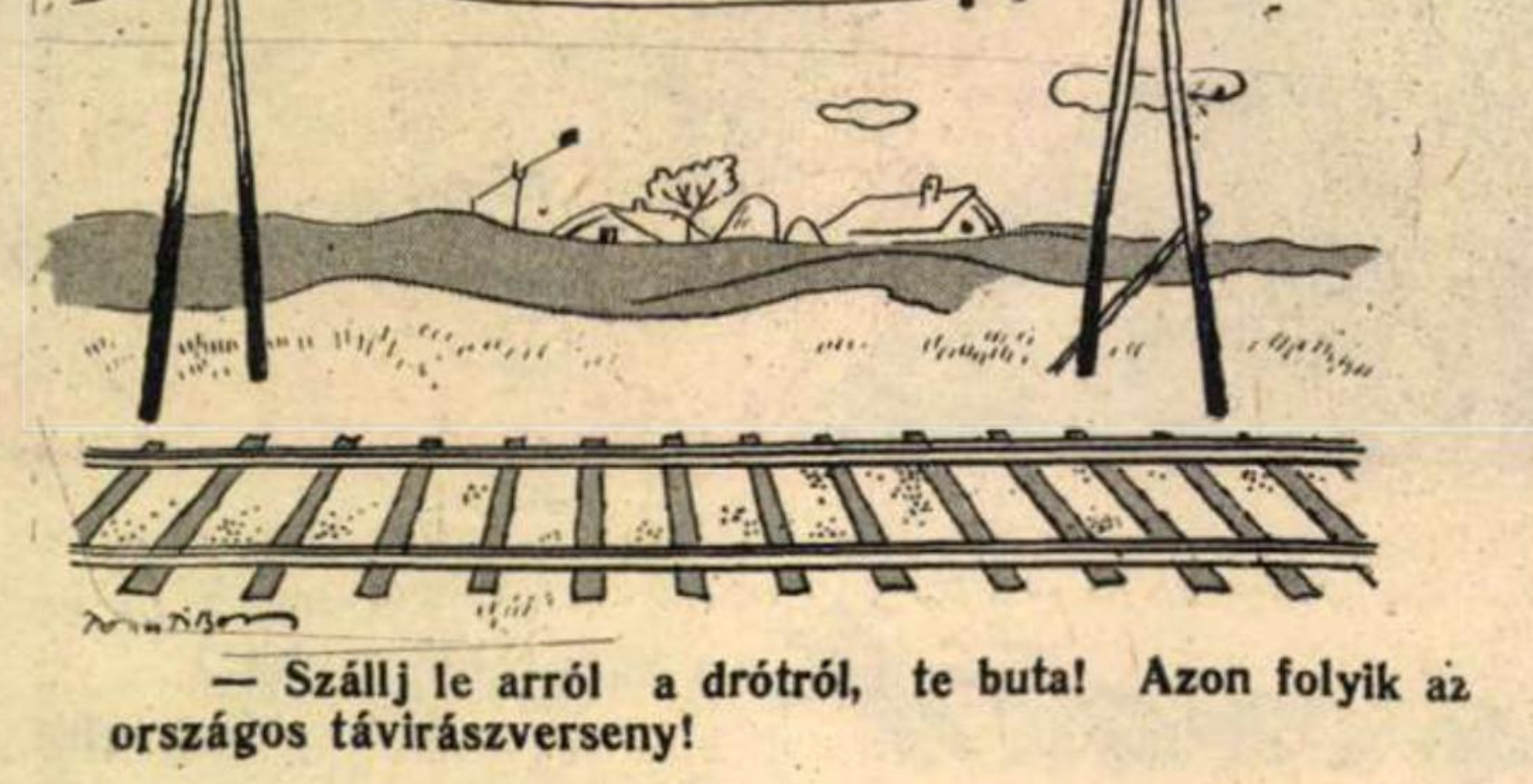

— Szállj le arról a drótról, te buta! Azon folyik az országos távirászverseny!

Különleges méretű ruhák boltja nyílt

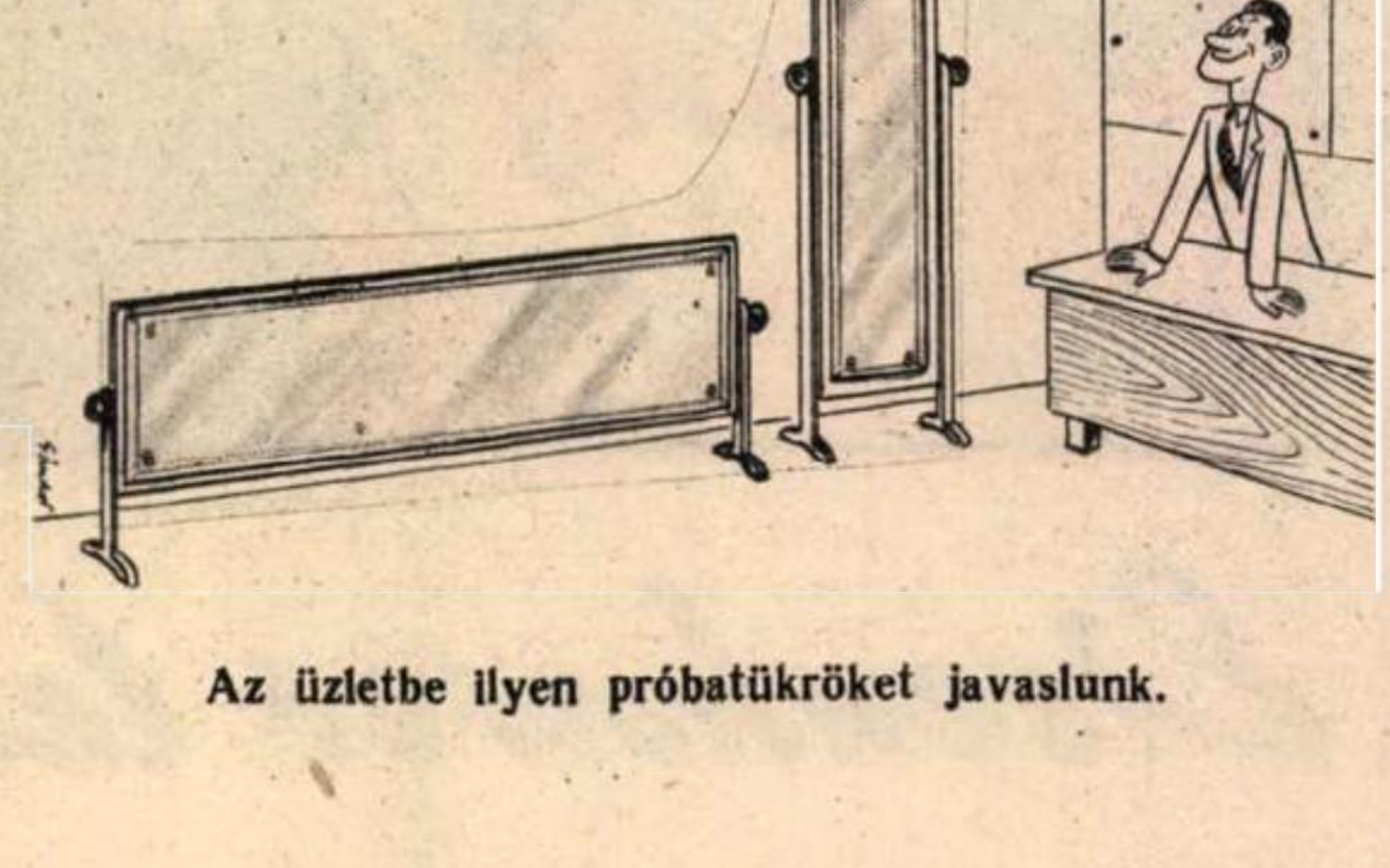

Az üzletbe ilyen próbatükröket javaslunk.

Illyés Gyula:

GYORS TAVASZ

Egy perc csak a tavasz minálunk.
Tél van s utána nyár.
Tetszik ez a havat virágra
cserélő gyors határ.

Tegnap didergett, ma ingujjban
szánt kint a földmíves.
Fölötte reggel jég fütyölt és
délben csíz zengedez.

Ez a tavasz Magyarországon.
Nem lassú fakadás;
buja zsendülés jő azonnal,
szikrázás, robbanás.

Lombjuk sincs és virágban állnak
a körte- s almafák.
Bimbók kis bombái lövelnek
életet — nem halált!

Dudva és búza araszonként
szökken, ahogy kikel.
Pihegnek szinte a vetések:
sietni kell.

Tegnap fejünket nyomta s mára
tetőtlen tág az ég.
Tornyokig lépne el az ember,
ahogy a faluból kilép.

*

Ozora hegyét járom újra
Kitárul a vidék;
mint rég, hajdanta rég,
a Sió-völgy elémbe nyujtja
Simontornyát, Cecét.

(1952. IV. 10.)

A newyorki gyárosok klubjában

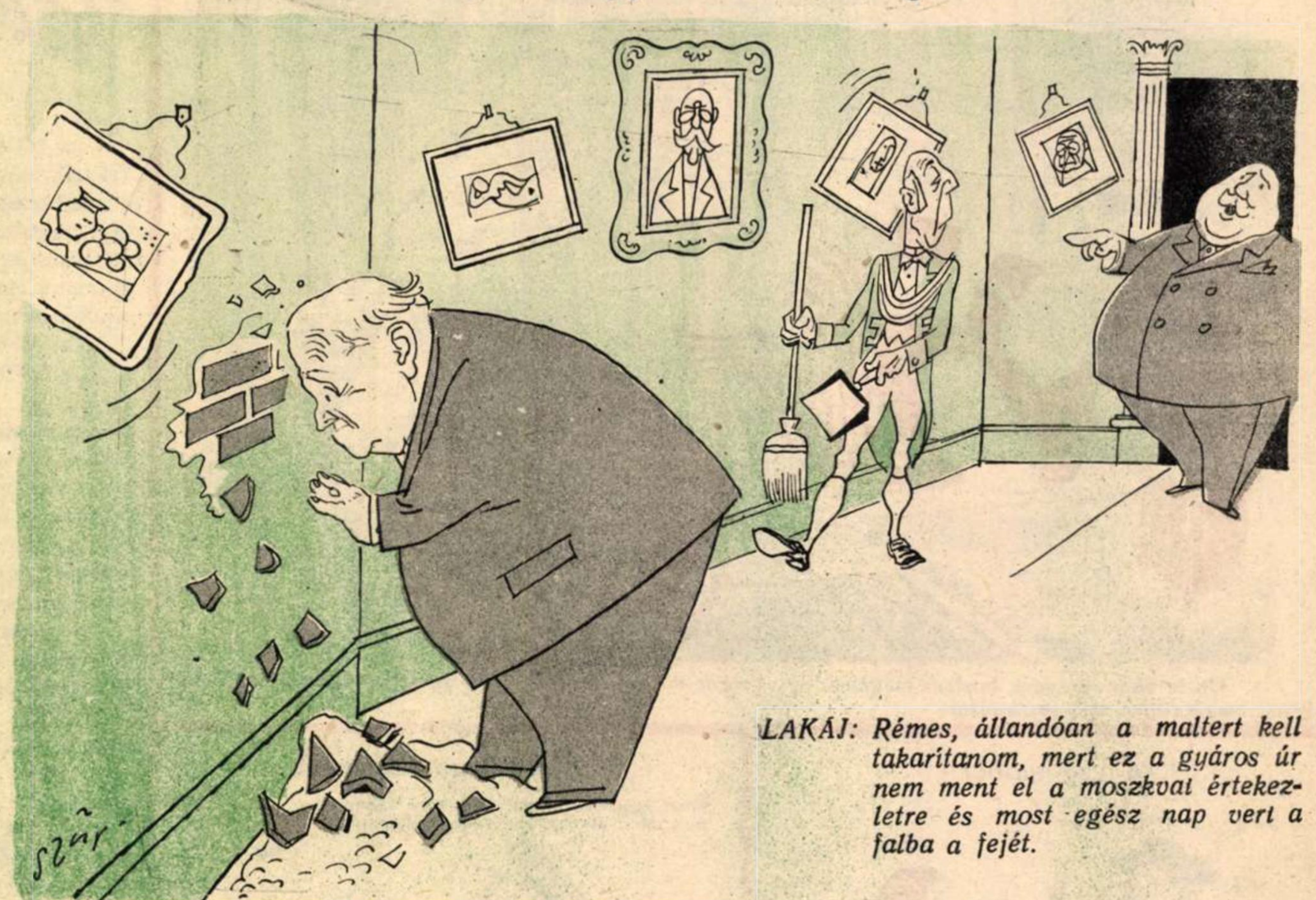

LAKÁJ: Rémes, állandóan a maltert kell takarítanom, mert ez a gyáros úr nem ment el a moszkvai értekezletre és most egész nap veri a falba a fejét.

Orfeusz a kritika poklában

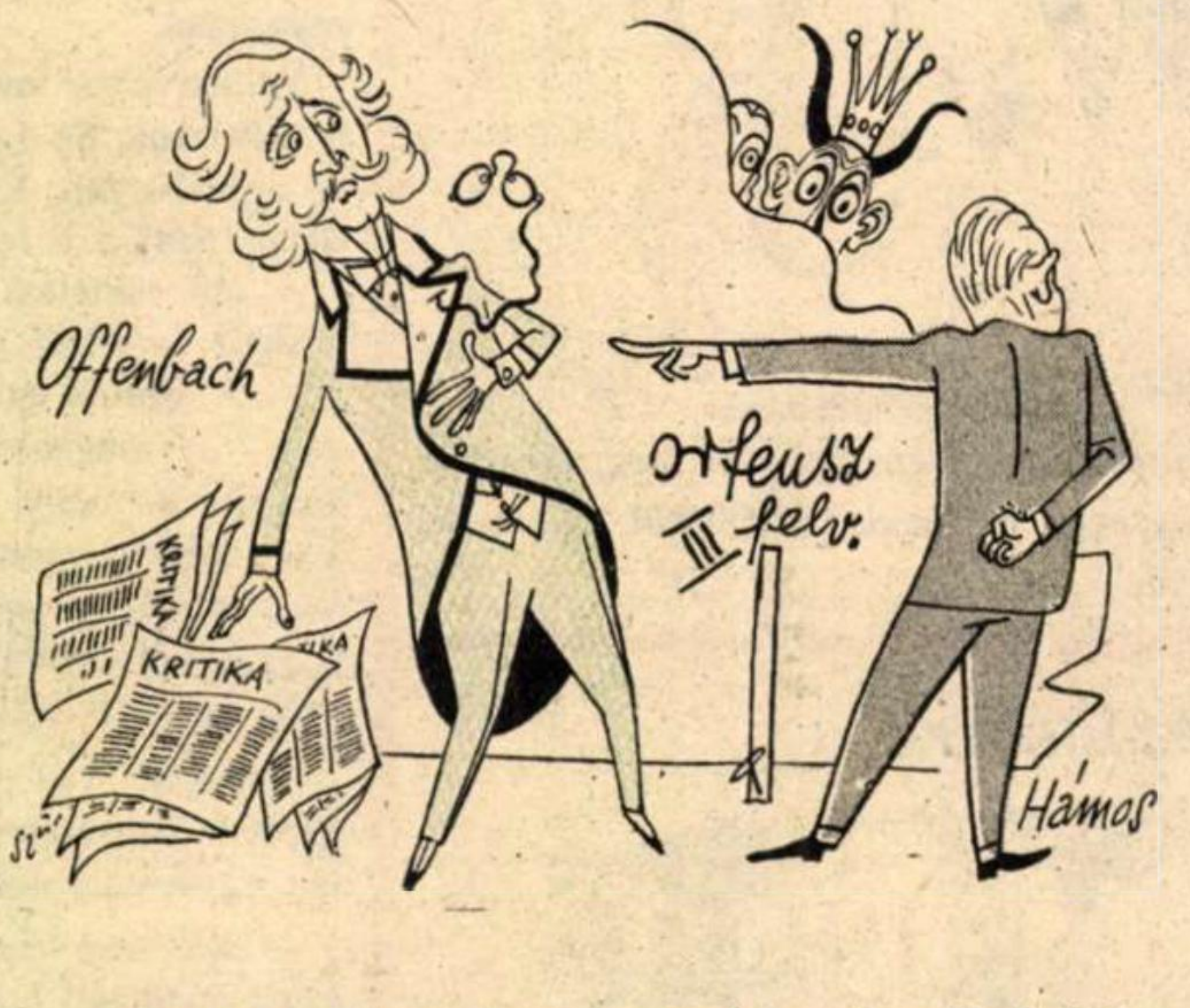

Offenbach: Gyere Gyuri gyorsan, gyakoroljunk önkritikát.

Hámos: Gyakorolj te egyedül, a szöveg jó!

Átlát a szitán

A Hazai Fésűsfonó kultúrotthonát a sportolók úgy lefoglalják, hogy a balettkarnak nincs helye próbálni.

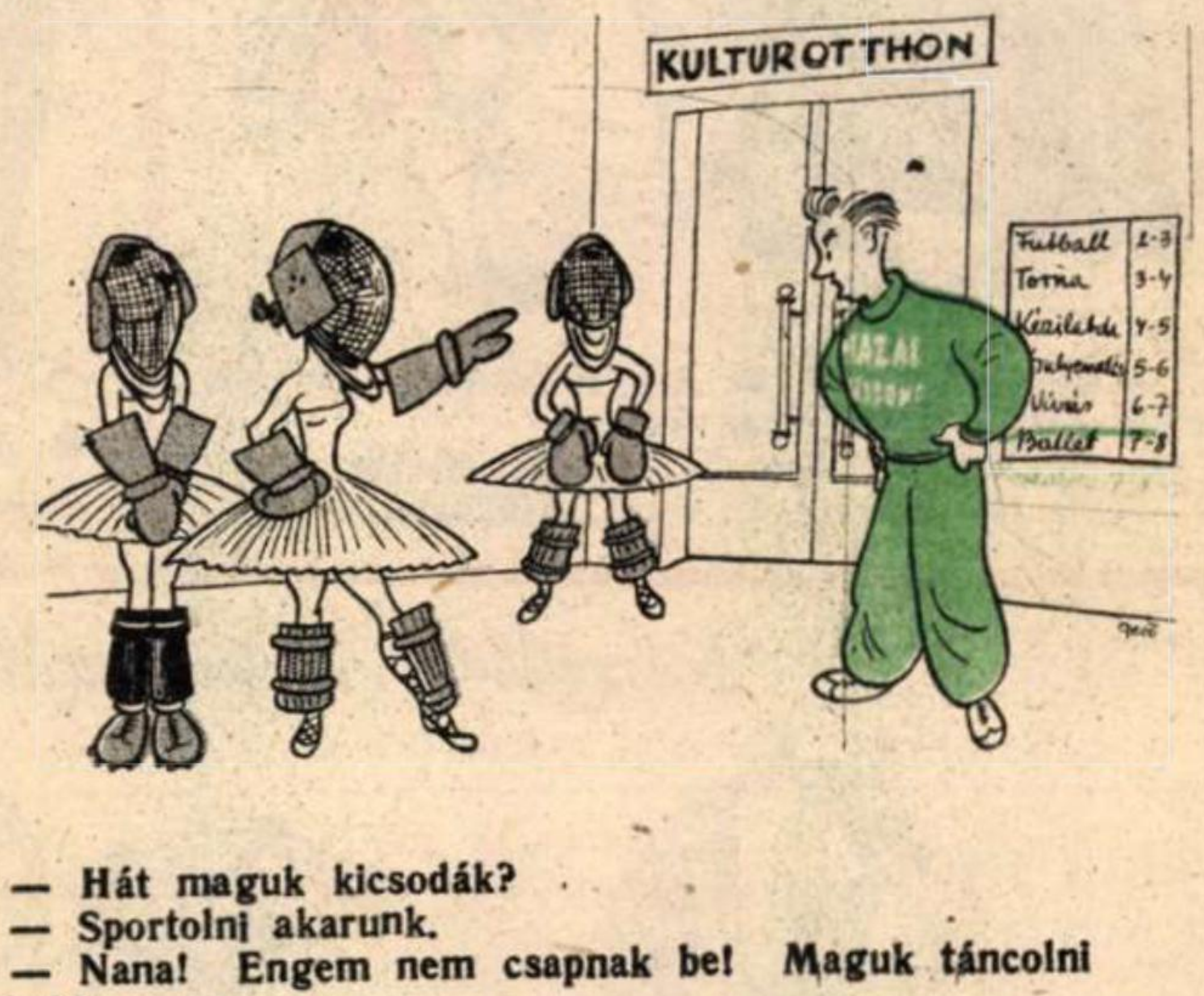

— Hát maguk kicsodák?
— Sportolni akarunk.
— Nana! Engem nem csapnak be! Maguk táncolni akarnak!

Miből lesz a cserebogár?

(Elmondja egy öreg szaki.)

Nyavalyás, göthös kis tanuló ez a Csernyák Sanyi azaz Sinya. Nyápic bölcs, oktondi lurkó, aztán mégis mit akar? Megáll az ember esze, hogy mennyire elkanászodnak ezek a mai fiatalok. Igen, te vakarcs, veritek azt a kehes melletéket, úgy gondoljátok, hogy a tapasztalat az bakfitty? Negyven éve győzködöm a vassal, de ma sem állítom, hogy professzor vagyok. Eh, ti...

Ez meg aszongya, ez a szemtelen penészvirág, akinek a tojáshéj még ott a fenekén, hiszen két hete szabadult csak a nyomorúság, aszongya édes tanítómesterének, a Rombai Pistának, aki mint jó apa oktatta — Pista bácsi kihívom én magát versenyre. O, hogy nem szakad le az ég, hogy nem dől össze a világ. Csak engem próbálnál versenyre hívni, te töpörtyű. Sajnos, a Pista gyenge jellem. Egy lity-loty sztahanovista. Ez versenyez akárkivel. Be vagy rúgva Pista, csak elkapatod a kölyköt. A gyerek persze ficánkol és boldogan makogja: — Pista bácsi, ugy-e nem veszi sértésnek, ha lehagyom.

— Ugyan te bolondgomba, a szélvészt akarod lehagyni? Azért, mert kaptál egy-két dicséretet? Ez a Rombai meg még biztatja a kölyköt. Aszongya — majd egy-két titokba beavatja.

— Avasd, csak avasd. De csak engem próbálna versenyre hívni az ilyen esztergályos regruta. Majd vernék én huszonötöt a fenekére. Jól van fiam, te tudod mit csinálsz. Gyártsad csak, gyártsad a selejtet. A hajam már amúgy is égnek áll. Egy bolondokháza az egész műhely. Kisöcsém, engem nézz, jó öreg száztíz százalékot teljesítek, gerinctörés nélkül. De az én munkám aranyos tiszta, a revizor nem hümmög, mikor átveszi. Na ne szólj szám, nem fáj fejem. Törjétek egymást, báránykáim. A híres tapasztalt Rombai, meg te, Sanyika. Na gyere ide kis barátom, hadd törlöm meg az orrod. Ni, ez idejön. Ennek a srácnak nincs bőr a pofáján. Na mit akar fiatalember, nyögje ki. Már mondja is a csipisz: — Mit gondol Jani bácsi, elég jól le van rögzítve a padom? Valami nem tetszik rajta. Zörög. Mit mondjak erre? Hát persze, hogy zörög te tökfej, ha rángatod. Finoman csináld, mintha selyem volna. Nem kőtörés ez fiacskám, hanem drehálás a jó szovjet-padon. Aszongya a lurkó erre: — Higgye el Jani bácsi, a gép nincs jól berögzítve. Ráhagyom a kölyökre, és mondom: Izgulsz, mi? Bent vagy a piszkosban és kapkodsz fűhöz-fához. De kiskomám a mestert hiába kergeted.

— Százkilencven százalékot csináltam tegnap — mondja vigyorogva a gyerek. — Esküszöm, ez kigúnyol engem. Na jó, értem csecsemő fiam, értem. A fele selejt volt biztosan. Különben is a Rombai már háromszáznál tart. Hiába, az csodamunkás, nem lehet utolérni.

— A rossebet vagyok lemaradva — mordul a taknyos — miféle selejtről beszél? Inkább azt mondja meg nekem, hogy ezt az esztergakést tompára, vagy élesre köszörüljem-e?

— Na hozzám ugyan jóhoz jössz. Ott egyen meg a fene, köszörüld, ahogy akarod. Na, de állj meg vándor, este, mikor indulok hazafelé, előbb meggusztálom a munkáját. Fő az éberség. Nem fogsz selejtet elszámolni a versenylázban, hiszen a neve máris az ujságban: Csernyák Sándor ifjúmunkás 190 százalék. Aztán holnap jön a botrány. Csalt a kispajtás és megy a társadalmi bíróság elé. Öreg róka vagyok én, utánanézek a dolgoknak. Nézem az egyik hengert. Szép... Izé, jobb is lehetne. Khm, jól megfaggyuzta... Ö... Elég tisztességes munka. Te Rombai, mondom másnap a pajtásnak, vigyázz, lehagy a gyerek. Olég szép munkát ad ki. Az a jó, válaszolja az a gügye és elomlik az örömtől. Az a jó, ha lehagy. Eh, hiszen ez örül a leégésnek. Te sükebóka, mondom, egy kölyök lepipál. Ha én versenyeznék, zsebredugnám a békát s mehetne bánatában borbélynak vagy sintérnek. Tud a fiú, int Rombai. — Te, ez otthon is a szakkönyveket bújja. Te meg talán azt sem tudod, ki az a Bortkievics? Na ez szégyen, gyúlok haragra. Mire vélsz? Izé, Bortkievics valami öntő vagy mi... Ö... Én azonban tovább figyelem a fiút. Csalás nincs megengedve. De az anyja szemit, ez a kölyök valami csuda. Nem rossz munkás. Már úgy értem, nem lesz rossz munkás majd húsz év mulva. Mikor a Rombai magyaráz neki valamit, úgy tátja a száját, mintha prófétát hallgatna. A szentségit neki, ez a nyápic már kétszáz százalék fölött tart. Jó munkás lesz tíz év mulva. De az istenit neki, megálljatok, én ugyan nem szívelem a versenyt, de azért félhivatalosan rápörkölök. Nem árt egy kicsit elmenni a jó öreg száztíztől. Könnyű azt mondani, hogy nem árt. De valahogy nehezebb csinálni. Nem nagyon akaródzik ez a nyomorúságos gép megválni a száztíztől. Persze én nem versenyzek, csak sportból játszadozom. De a nyavalya törje ki, száztizenötnél mégse megy többre. Ha versenyeznék, persze menne. De én nem versenyzek. Hanem ez a kölyök, ez nem fér a bögyömbe. Tegnap kétszázötvenet csinált. No, te taknyos, mondom, csak nem hagytad le a Rombait? Csak igen, mondja Sanyi s ránevet a lehagyott mesterre. Az vissza. Mintha engem nevetnének. Te ne nevess ki angyalom, te kis egér, én már akkor is segéd voltam, amikor te még pelenkában csavarogtál a világon.

Másnap reggel jól megnézem ezt a kis csibészt. Nem csúnya kölyök. Ej, ha nekem ilyen fiam lehetne, persze még valamivel különb. Mindegy, nekem van egy szép lányom, azt meg lehet nézni. Mondom ennek a vacak gyereknek: — Te fiú, igaz, hogy négy késsel dolgozol? Nem igaz, szemtelenkedik, mert hattal. És a Jani bácsi hánnyal? — kérdezi vissza. Én-e? Arról ne beszéljünk. Komótos ember vagyok én, elég nekem kettő is. Hanem az atyaúristenit neki, idefigyelj, kapom el a gyerek frakkját, — ritkán versenyzek, csak ha kedvem van, de téged kihívlak egy fordulóra. Majd megmutatom neked, mitől döglik a légy. A gyerek nem gyullad be. Aszongya: — Egy ellenféllel több vagy kevesebb...

Hát igen, idejutottam. Most ott tartok, hogy én, a vén dörzsölt tengerész, mikor ropognak az inaim, evvel a taknyossal versengek. Nem is olyan rossz gyerek. Tegnap elárulta, hogy 45 fokos szögben jobban megy a nagyolás. Köszönöm pajtás, te pedig kissé tompábbra köszörüld a vidiát... Sinyácskám. Úgy, majd én betanítalak. Jó szakmunkás lesz belőled. Rombai azt állítja, hogy a májusi versenyt ő nyeri meg. Fészkes fenét. Ahhoz ott vagyok én... Én, na meg a fiú. Hiába, ezeket a mai fiatalokat nem lehet kihagyni a számításból. Tudnak, ha akarnak. Persze, a régi öregek se kutyák. Azok aztán igazán tudnak... Mert aztán mondanom sem kell, ezek a mai öregek aztán igazán tudnak, ha akarnak...

Nagy S. József

A bizalmatlan beteglátogató

(A konzervatívok súlyos vereséget szenvedtek az angliai községi választásokon.)

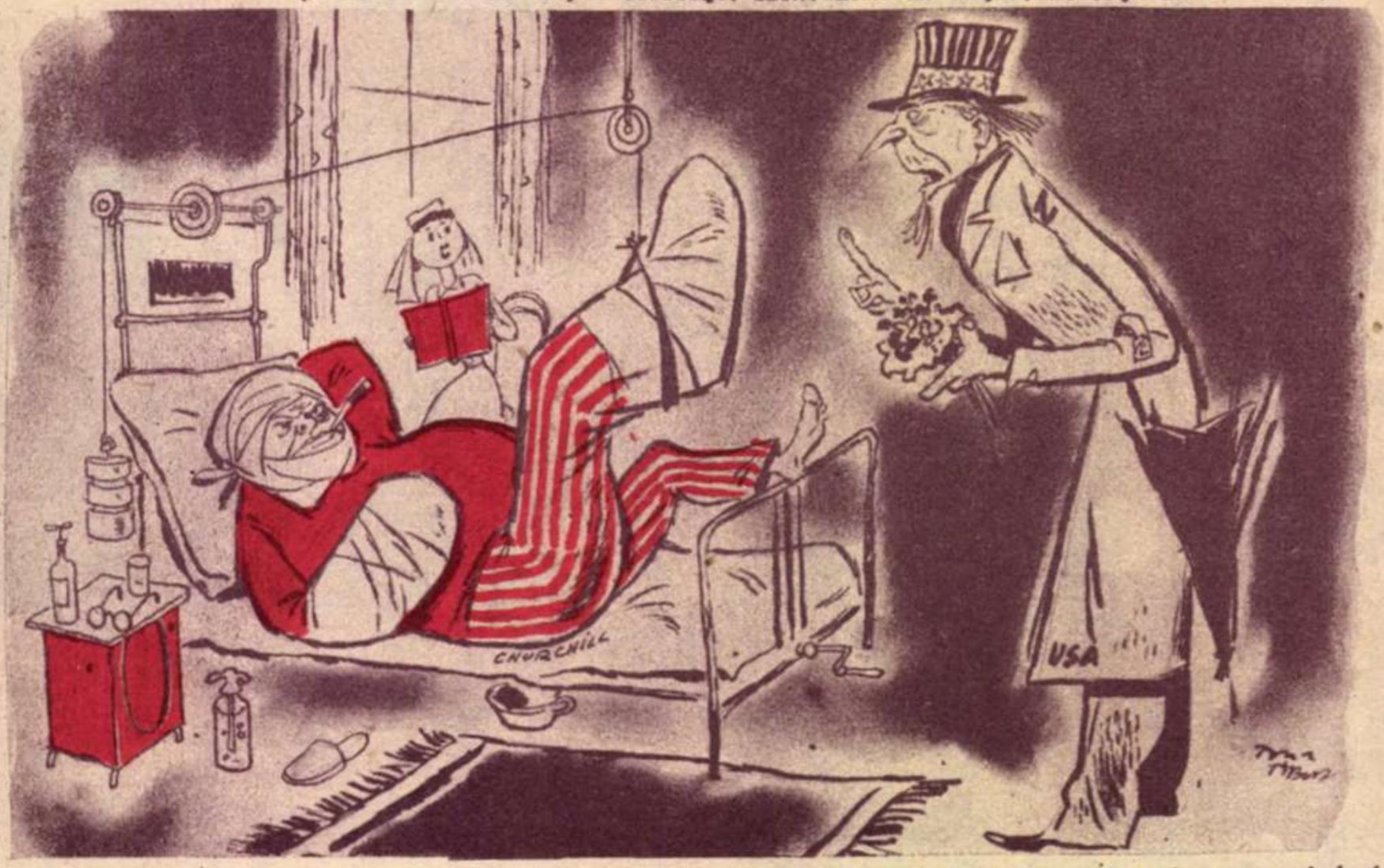

Uncle Sam: Öregem, hoztam magának egy csokor ibolyát, de meg kell mondjam, hogy ez minden! Pénzt magára már nem reszkirozok.

A „jó ember“

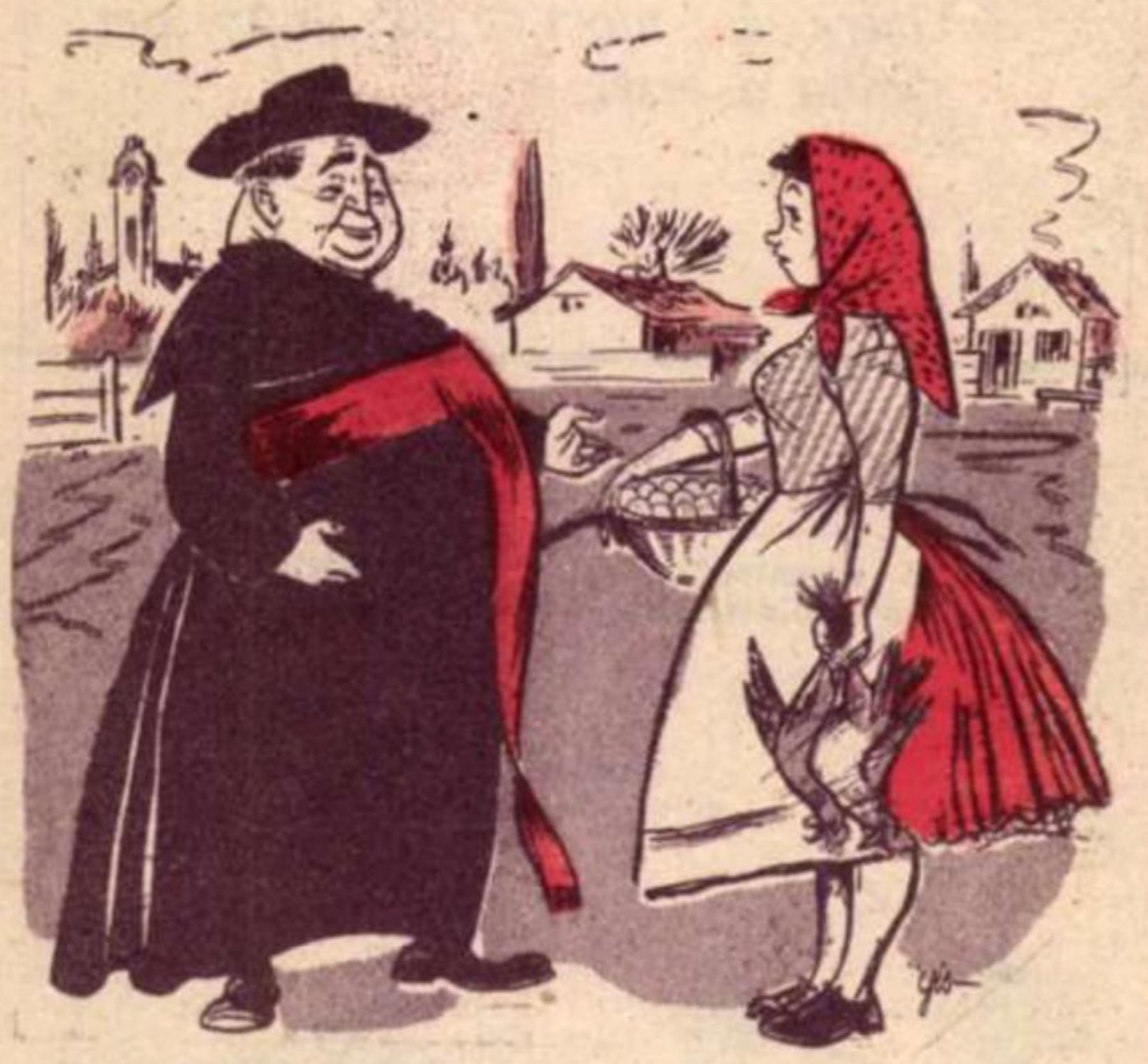

— Ne szolgáltasd be ezeket, lányom, add ide nekem, nálam jobb helyen vannak.

— De, ha nem adom be, bírságot fizethetek.

— Ne félj lányom, én majd imádkozom érted!

A bacilus ünnepel

Most egy éve lépett Ridgway tábornok Mac Arthur helyébe Koreában.

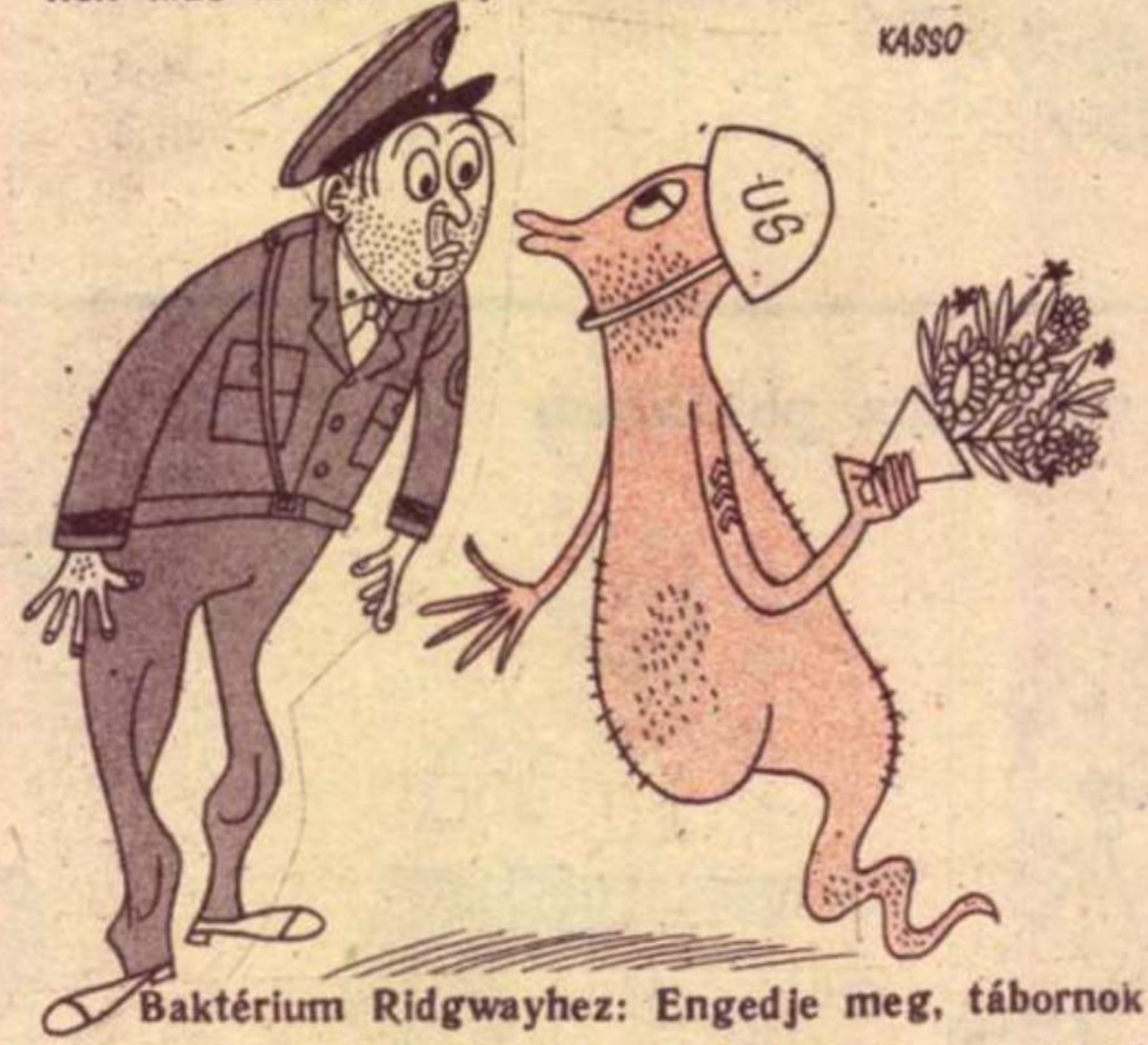

Baktérium Ridgwayhez: Engedje meg, tábornok úr, hogy egyéves jubileuma alkalmából szeretettel megcsókoljam.

Készülődés a tenyészállat-kiállításra

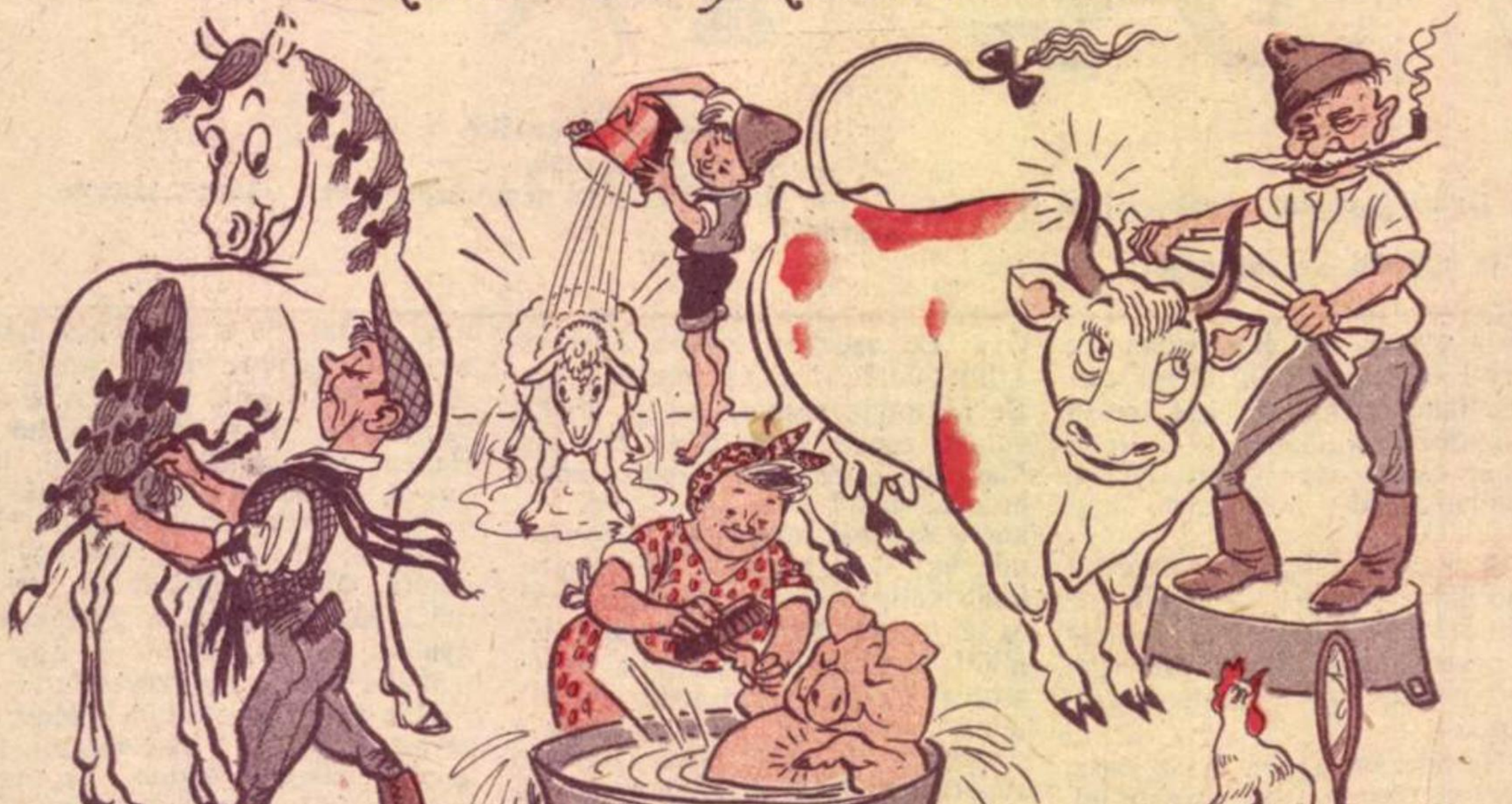

Takarékossági hét

A mi családunkban egész évben Takarékossági Hét van. Ugyanis minden elsején veszek a takarékossági megbízottunktól tíz forint ára takarékbélyeget, amit ő két darab ötforintos címletben nyujt át. Eddig rendben volna a dolog.

A baj ott kezdődik, amikor otthon a takarékbélyegek beragasztására kerül a sor. A feleségemnek és a kislányomnak is van egy takaréklapja, a megállapodás az, hogy egyet ide, egyet oda. Igen ám, de a dolog nem ilyen egyszerű. A takarékoskodásnak ezt az igazságos arányát egyformán helyteleníti a feleségem is, meg a kislányom is.

Előveszem a két takaréklapot és készenlétbe helyezem a nyelvemet. Akkor odajön Margitka.

— Hova ragasztod? — kérdi gyanakodva.

— Ahogy szoktuk. Egyet ide, egyet oda.

— Én azt mondom, hogy ragaszd mind a kettőt egy helyre. Nem szabad a pénzt szétforgásolni.

— Nem szétforgásolni, hanem forgácsolni, és ne légy irigy. Egyik anyádé és punktum.

— De apukám — fordítja az ég felé a szemét Margitká. — Én azt akarom, hogy mind a kettőt anyuéra ragasszad.

Valami édes melegség szalad át a szívemen. Ez igen, ez a gyerek, ez apja lánya! Ennek van szíve! Ekkor odajön a feleségem.

— Mit csináltok azokkal a bélyegekkel? — kérdi gyanakodva.

— A gyerek azt akarja, — mondom a meghatottságtól remegő hangon, — hogy mindkét bélyeget a te lapodra ragasszam.

— És ha a gyerek azt mondja, hogy ugorj a Dunába, akkor a Dunába ugrasz?! Jellemző!

— Na, jól van — húzom be a fejemet a nyakamba. — Akkor egyet ide, egyet oda, ahogy szoktuk.

— Azt nem mondtam! Az nem rossz gondolat, hogy mind a kettőt egy helyre, de ragaszd mind a kettőt a gyerekére!

— De anyukám — sápad el Margit. — Aztat nem lehet. Eztet mind a kettőt ragasszuk a te takaréklapodra.

A torkomat szorongatja a meghatottság. Ennyi melegség, ennyi szívjóság és mind egy családban. Persze, ez nem véletlen, hiszen én vagyok a családfő, de akkor is szép ez azért.

— Egy szót se többet! — vágja el a vitát a feleségem. — A két bélyeget a gyerek takaréklapjára ragasztod és kész.

És kiment a szobából.

— Nincs mit csinálni, kislányom — mondom sajnálkozva. — Hallottad, mit mondott anyád. Mind a kettőt a te takaréklapodra ragasztjuk, de meg is érdemled, mert jó kislány vagy. Hol a két bélyeg?

— Ott van anyu takaréklapján.

— Add ide őket.

— Csakhogy ám nem lehet — mondja Margit és férfias őszinteség cseng a hangjában. — Nem lehet őket levenni, mert én mind a kettőt odaragasztottam anyu takaréklapjára, amíg ti veszekedtetek.

Egy kicsit haragszom, mert félek a feleségemtől, de meghatott szeretettel ölelem magamhoz a gyereket:

— Ez gyönyörű dolog volt, Margitka! Büszke vagyok rád. Ezt mindenkinek elmesélem. Mindenki azt fogja mondani, hogy ez igen, ez a kislány igazán altruista.

— Mindig az, aki mondja — néz rám gyanakodva Margitka.

— Altruista azt jelenti, hogy önzetlen — oszlatom el gyorsan a félreértést. — Ez gyönyörű dolog volt kislányom. Én tudom, hogy miért tetted! Én is ilyen vagyok! Én megértem ezt!

— Nagy kunszt megérteni — biggyeszti le a száját Margitka. — Biztos megmondta neked anyu, hogy ő arra spórol az ő takaréklapján, hogy egy nyári ruhát vegyen *nekem*, én meg arra spórolok az én takaréklapomon, hogy egy szürke pulóvert vegyek ajándékba *neki.*

Gergely Miklós

Jelentés a kultúrfrontról

Y. egy új regényt irt,
három évig írta ő.
Mennyi kín, kaland és munka
fekszik benne, szív, velő! . . .

Mennyi gondból nőtt e könyv ki,
mily feszültség, mily robot
szülte meg e jó regényt, mely
mind egy szálig elfogyott.

Elfogyott, s ez is bizonyság;
szereti az olvasó.
Csak éppen a sajtóban nincs
a könyvről egy árva szó.

A. G.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda 0. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

SÉRTŐDÉKENY SZAMÁR

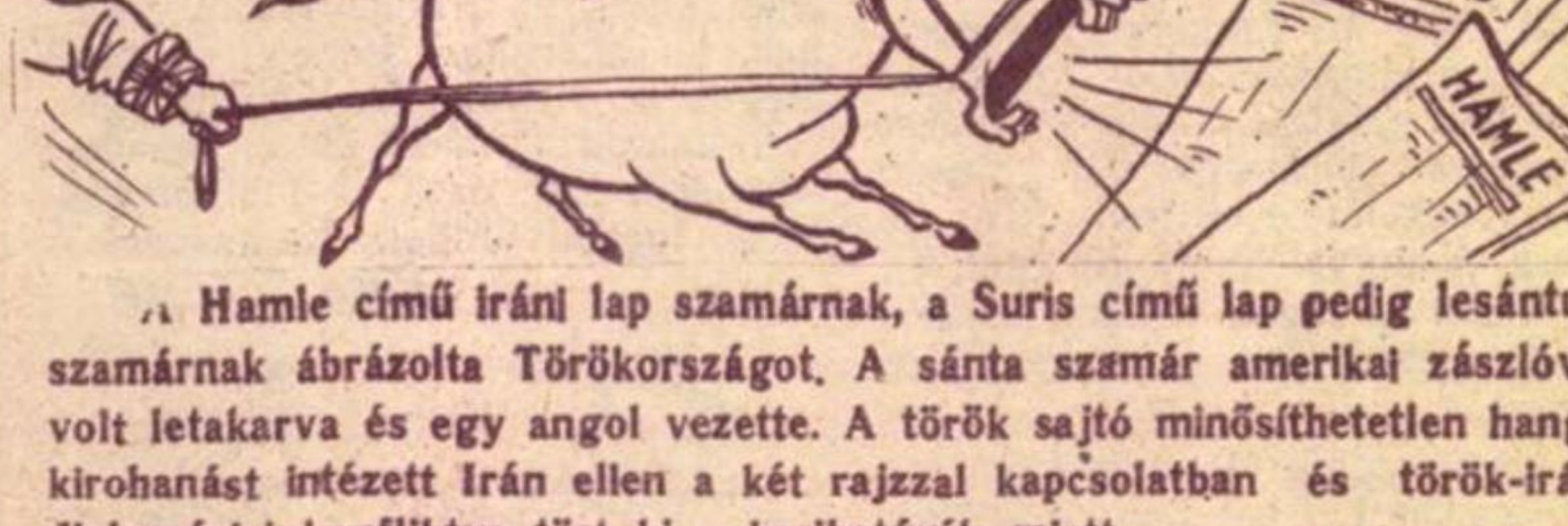

A Hamle című iráni lap szamárnak, a Suris című lap pedig lesántult szamárnak ábrázolta Törökországot. A sánta szamár amerikai zászlóval volt letakarva és egy angol vezette. A török sajtó minősíthetetlen hangú kirohanást intézett Irán ellen a két rajzzal kapcsolatban és török-iráni diplomáciai konfliktus tört ki a karikatúrák miatt.

Ha a szamár bőg, attól nem lesz kevésbbé szamár. A török kormány elfelejti, hogy nem azért szamár, mert a Hamle és a Suris annak rajzolja, hanem azért szamár, mert eladja az országot egy tál lencséért az amerikaiaknak.

És ennek folytán akkor is szamár volna, ha a karikatúristák repülőhalnak rajzolnák.

Erre tessék or

(Az SzTK-orvosok túl vannak hal

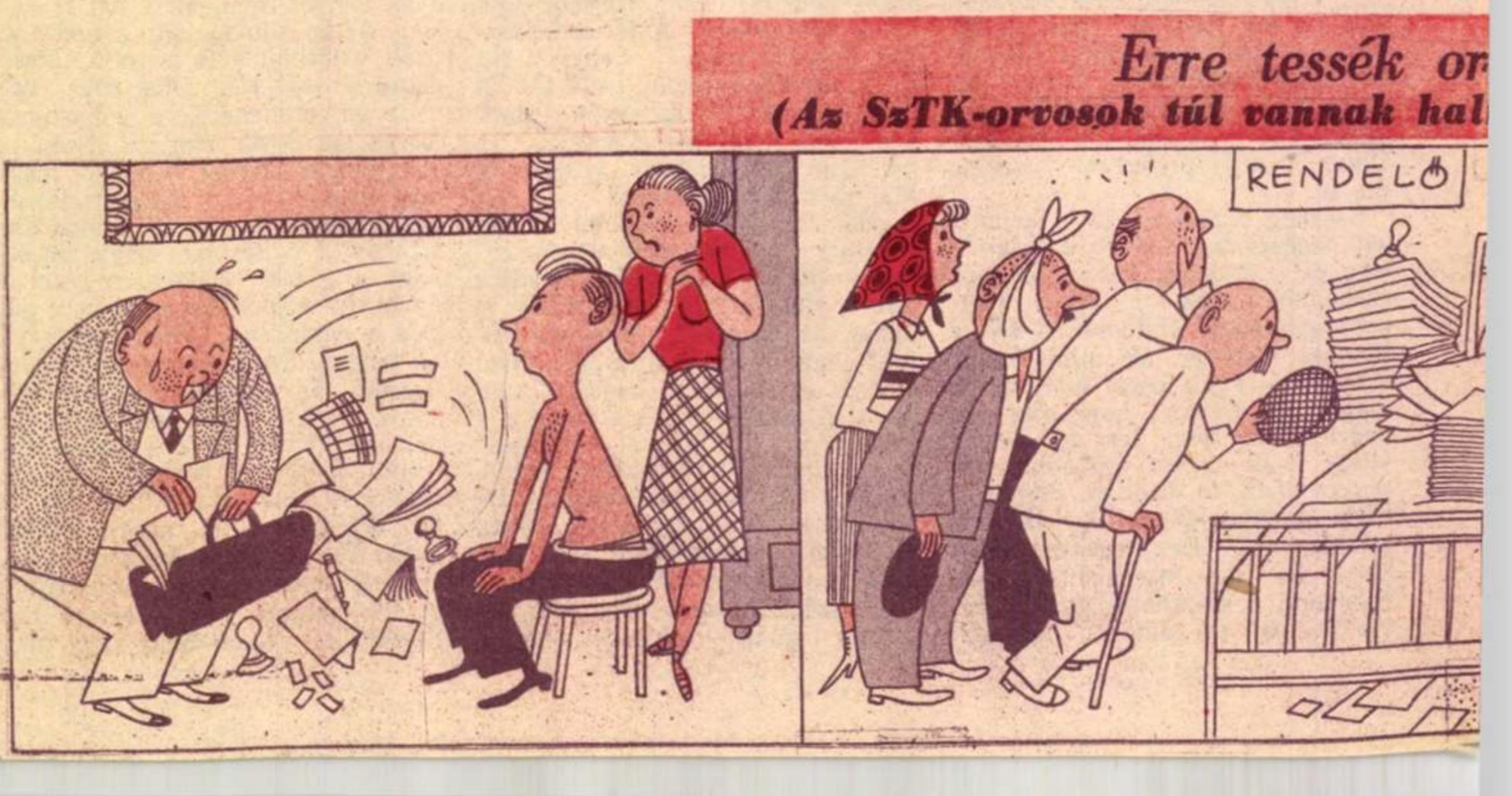

„Vénusz-hadművelet"

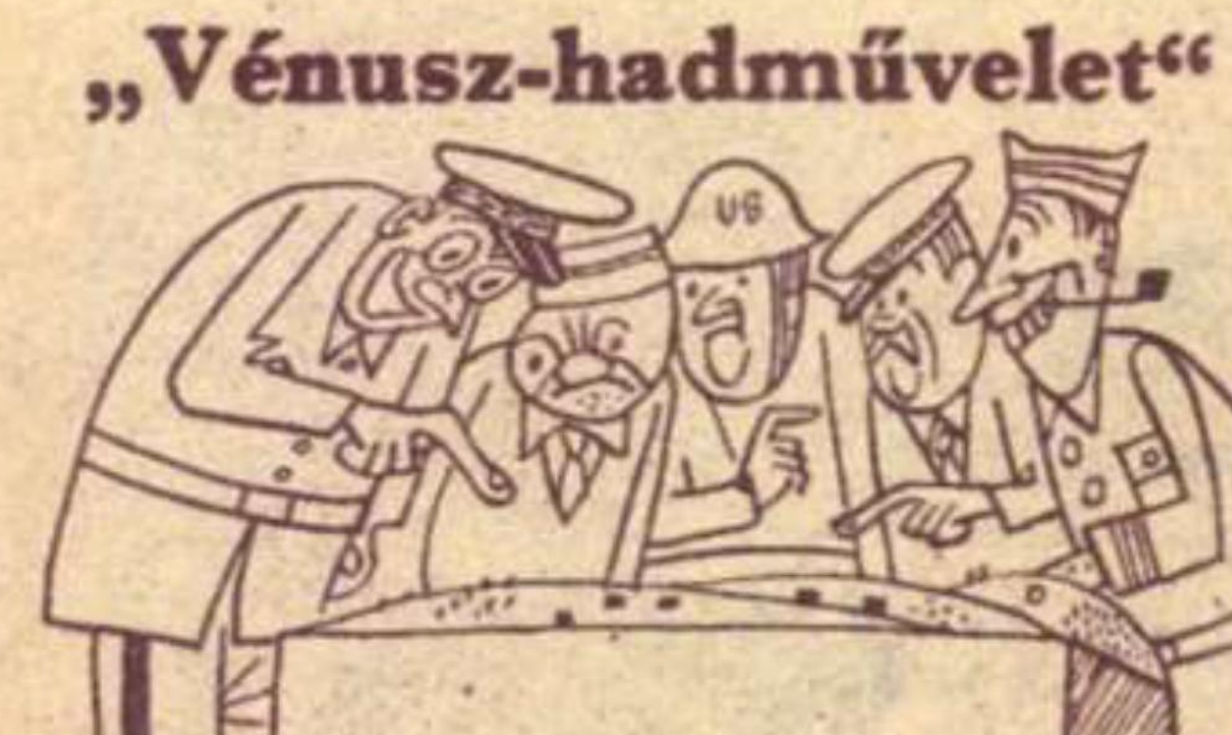

Ne tessék csintalan dolgokra gondolni! Ezt a fenti sokat sejtető címet az a hadgyakorlati játék viseli, amelyet most játszadozott végig egy párizsi palota termeiben az atlanti támadó-paktum hatvan vérgőzös fejű generálisa. Öt napon keresztül hajoltak nagy homokszekrények fölé: a harctérnek kipécézett európai terület modelljei fölé és hosszú pálcákkal tologatták a tankokat, a tüzérséget, a gyalogos hadosztályokat... Eisenhower, mielőtt az elnökválasztási kortesmámor karjaiba vetette volna magát, figyelmesen végignézte a „Vénusz-hadműveletet" és csak itt-ott szólt bele némi kis bombázgatások fokozása okából. (Hogy bubópestises bombákkal is játszadozott-e a hatvan párizsi tábornok, arról nincs hírünk...)

„Operation Venus of Milo". Ez a hadijáték hivatalos amerikai címe.

Nagyon helyes és találó a cím. A fedőnevet jól megválasztották.

A miloi Vénusznak hiányzik a két karja. Lehet, hogy a vénuszi hadműveletből is csak csonka torzó marad?

Mert hogy az Eisenhower & Co vezérkari-kft-nek hiányoznak a karjai: a hadserege, azt eddig is tudtuk.

A fővezér mindenesetre bölcsen teszi, hogy átteszi főhadiszállását vadnyugati hazájába és a korteshölgyek karjaiba veti magát. Ott talán több babér teremhet számára.

Kalózok és bohócok

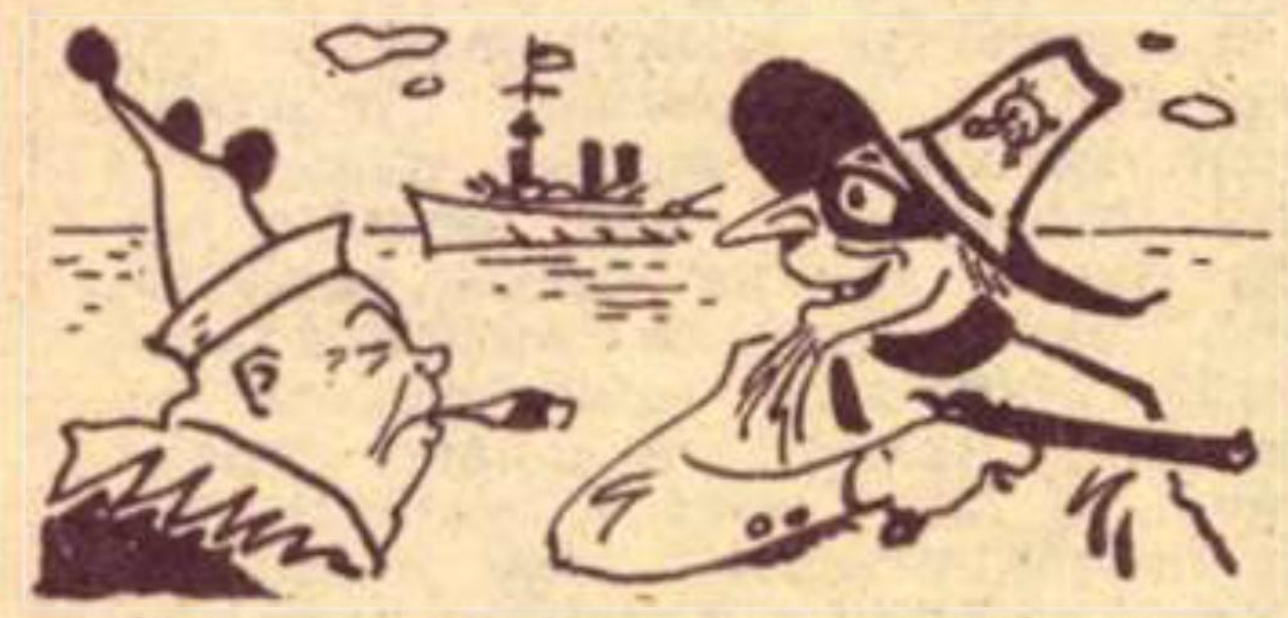

Gyönyörtől borzongva jelenti a londoni sajtó: kitört a divatforradalom! A londoni férfiszabók élén a Whittaker-szalon megindította tavaszi reklámhadjáratát: az igazi elegáns brit ficsur idén — kalóznak öltözik. Mégpedig I. Erzsébet korabeli pirátának, az angol gentleman-eszmény, a tengeri rabló Sir Walter Raleigh módján: vállzsinóros, paszományos bársonyzekébe, ibolyaszínű térdharisnyába, csipkés gallérba és tollbokrétás kalapba kell öltözniök a mai angol jampeceknek.

Az ötlet gyönyörű és még szebb lesz, ha majd ilyen kalózfigurák lepik el London utcáit, gyilokkal és tőrrel vonulnak a tőzsdére, mordályokkal a parlamentbe és kötéllétrán felkúszva csáklyázzák meg a westminsteri kormánynegyed hivatali állásait.

A pompás kalózforradalommal csupán csak egy picike baj van. Hiába a rabló-ősök fényes multja, a jelenben hiába öltenek a londoni uraságok akármilyen marcona kalóz-maskarát, az igazi piráták, nagy-kalózok, divatos tengeri rablók birodalma ma már odaát van, egy házzal odébb az óceánon, Amerikában.

S az amerikai kalózoknak még maszkra sincs szükségük: tetteik szebben beszélnek minden tollföveges, bőbugyogós jelmeznél. Anglia divat-gentlemanjeire már csak a cirkuszi dummerauguszt bohócszerepe vár...

A régi meg az új

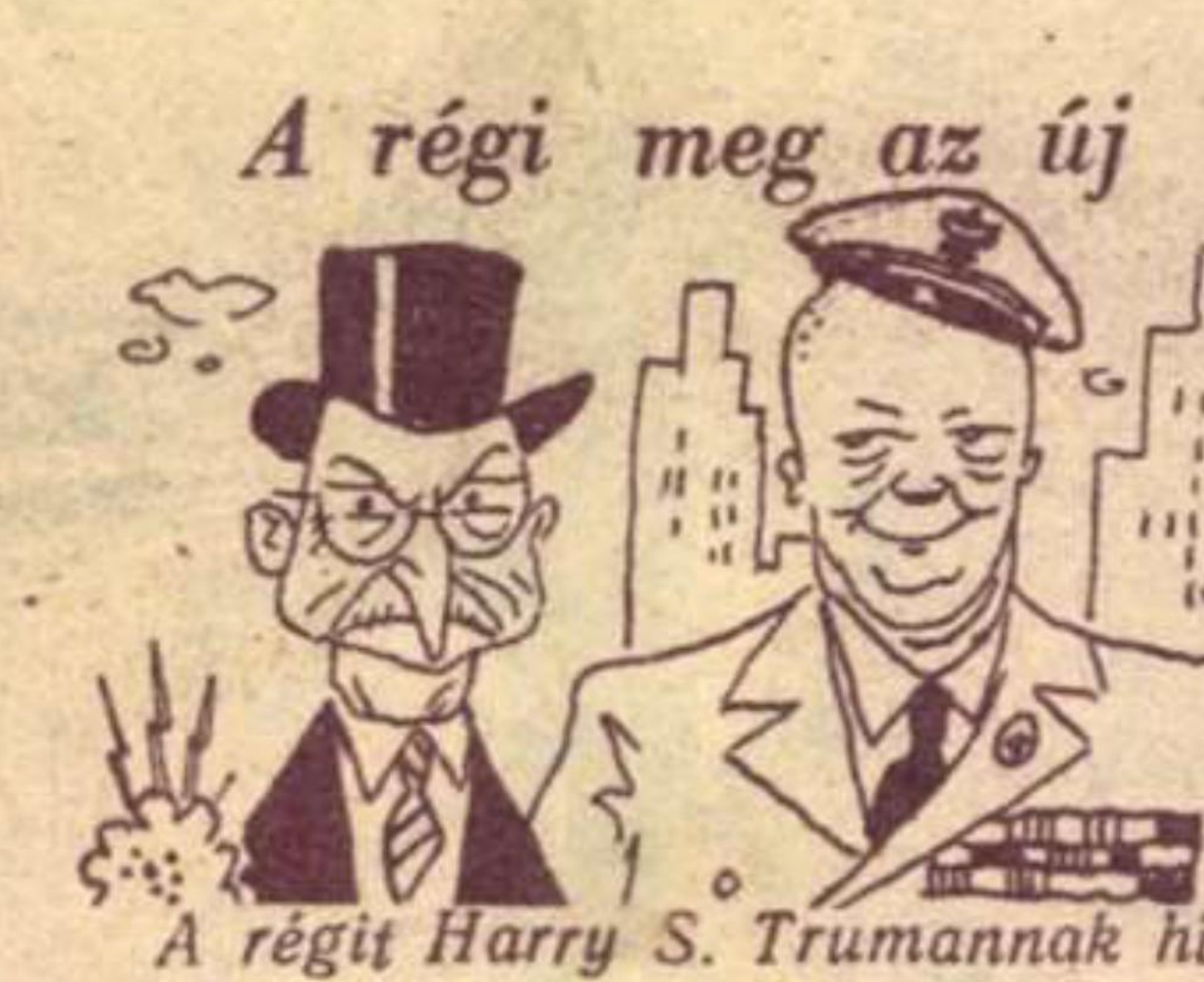

A régit Harry S. Trumannak hívják, az újat előreláthatólag Dwight Eisenhowernek.

Hogy mi a különbség köztük?

Jóegynéhány különbség van közöttük. Az egyik civil, a másik katona. Az egyik demokratapárti, a másik republikánuspárti. Az egyik szemüveges, a másik szemüvegtelen. Az egyik a Wall Streetet kiszolgáló háborús uszító és a másik is az.

A régi páros napokon háborúra uszít, a páratlan napokon pedig ájtatos szemforgatással békeszólamokat gügyög, mialatt utódjelöltje a jobb sorsra érdemes Nyugat-Európában támadó hadsereget szervez a régi megbízásából, sajátmagának, mármint az újnak és megbízójának, mármint a réginek szívbéli gyönyörűségére és a világ népeinek, köztük Amerika népének is szívbéli undorára. A régi Roosevelt alelnökeként kezdte, annak a Rooseveltnek az alelnökeként, aki a jaltai egyezményt megkötötte és mint Roosevelt utódjának, első dolga volt Roosevelt megállapodásait felrúgni; míg most aztán végül majd őt rúgják fel. A megbízó azonban változatlan marad; a Wall Street, amelynek édes mindegy, hogy washingtoni helyi ügynökét Trumannak hívják-e, avagy Eisenhowernek, vagy akár Kefauvernek, vagy Taftnak. Amerika elnököt fog választani; és ez a választás, ismervén a demokratapártot és a republikánuspártot, olyan lesz, mintha egy amerikai pilóta lekiabálna a bombázott vidékre: „Válasszanak, pestisbacilusokat dobjak-e le vagy tifuszbacilusokat?" Mert az amerikaiak választhatnak a republikánuspárti jelölt között, aki a Wall Street embere, a háború híve és a kizsákmányoló nagytőke készséges eszköze — és a demokratapárti jelölt között, aki ugyancsak a Wall Street embere, ugyancsak a háború híve s ugyancsak a kizsákmányoló nagytőke készséges eszköze. A választék bőséges. Lehet szabadon cserélni, eben gubát, csöbörből vödörbe, ki lehet cserélni Trumant Eisenhowerre vagy Kefauverre. Az vesse rájuk az első követ, aki az amerikaellenes tevékenységet vizsgáló bizottság elé akar kerülni.

Tehát egészen mindegy, hogy demokratapárti, vagy republikánuspárti elnöke lesz-e Amerikának. Az elnök új lesz, de az amerikai nagytőke a régi; következésképen az új elnök is ugyanolyan lesz, mint a régi.

Mindaddig, amíg egyszer végre Amerikában is lesz egy olyan új, ami új lesz.

Adenauer időt kért a Szovjet békejavaslat tanulmányozására

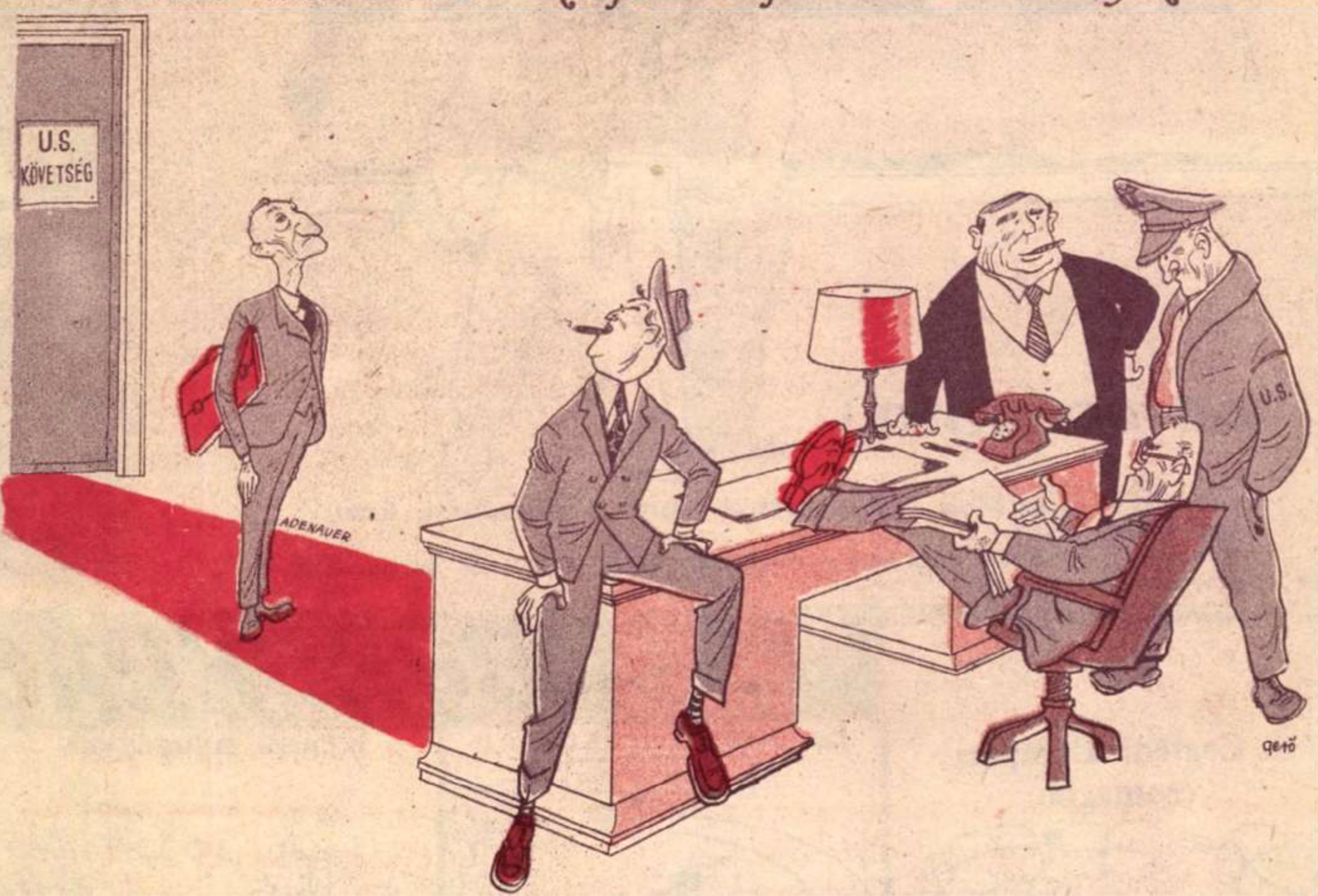

Képünk azt ábrázolja, amint Adenauer éppen tanulmányoz.

Tavaszi szántás

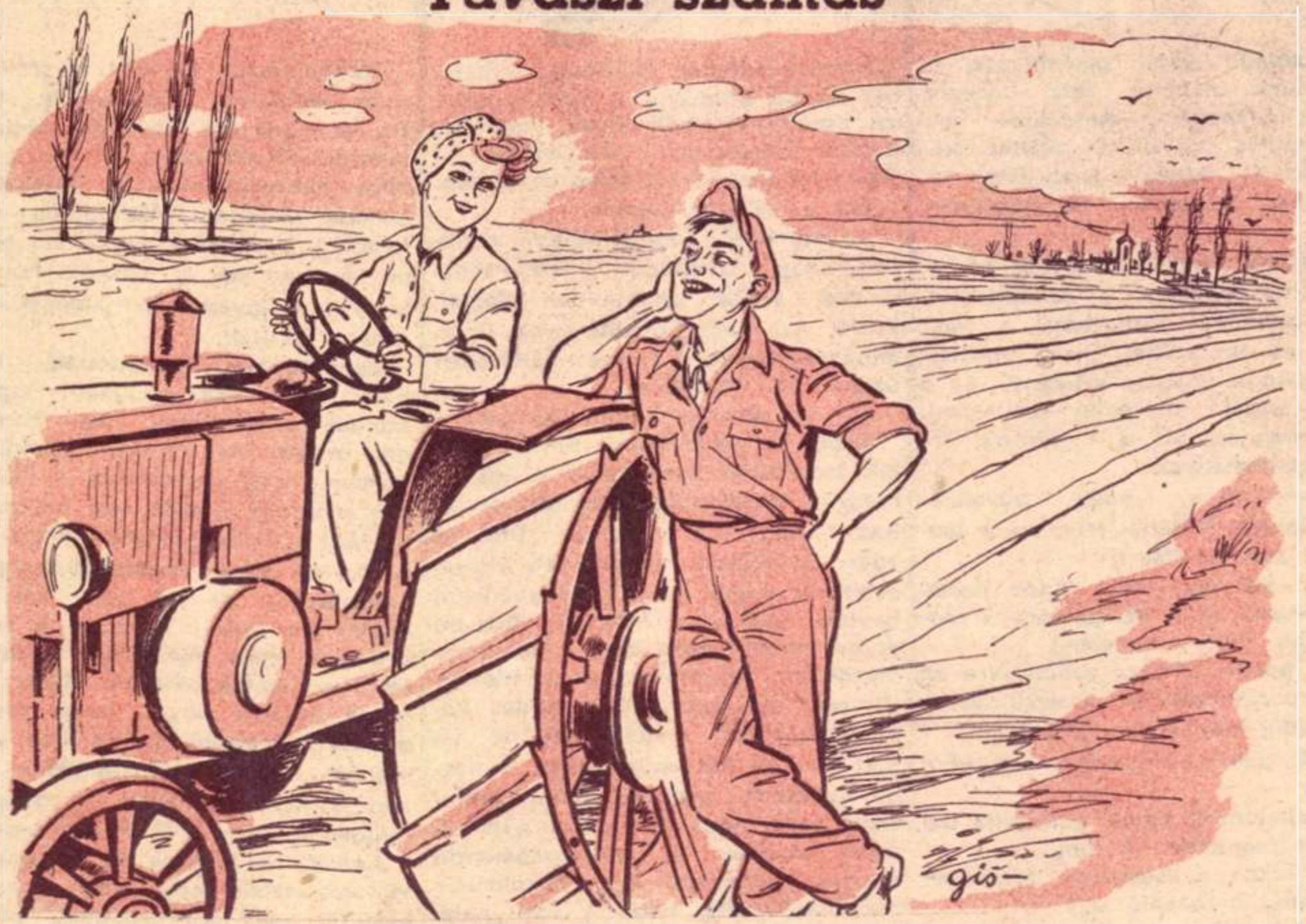

— De megnőttél, Boriska, amióta nem láttalak...
— Egy hete sincs, Pista, hogy láttál engem!
— Igaz, de most, hogy traktoron látlak, igen nagyot nőttél a szememben!

A RAVASZ SZIMULÁNS

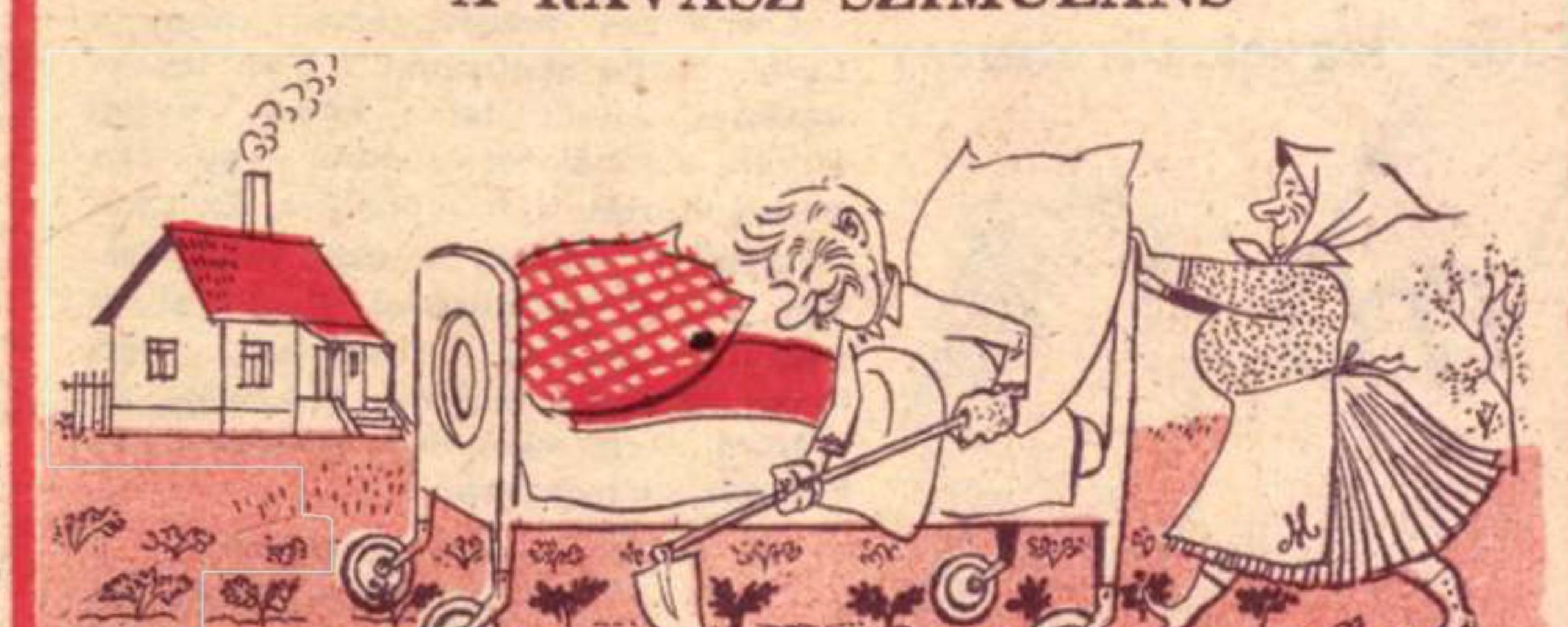

— Igy aztán jöhet az ellenőrzés, betegágyban talál...

Együttérzés

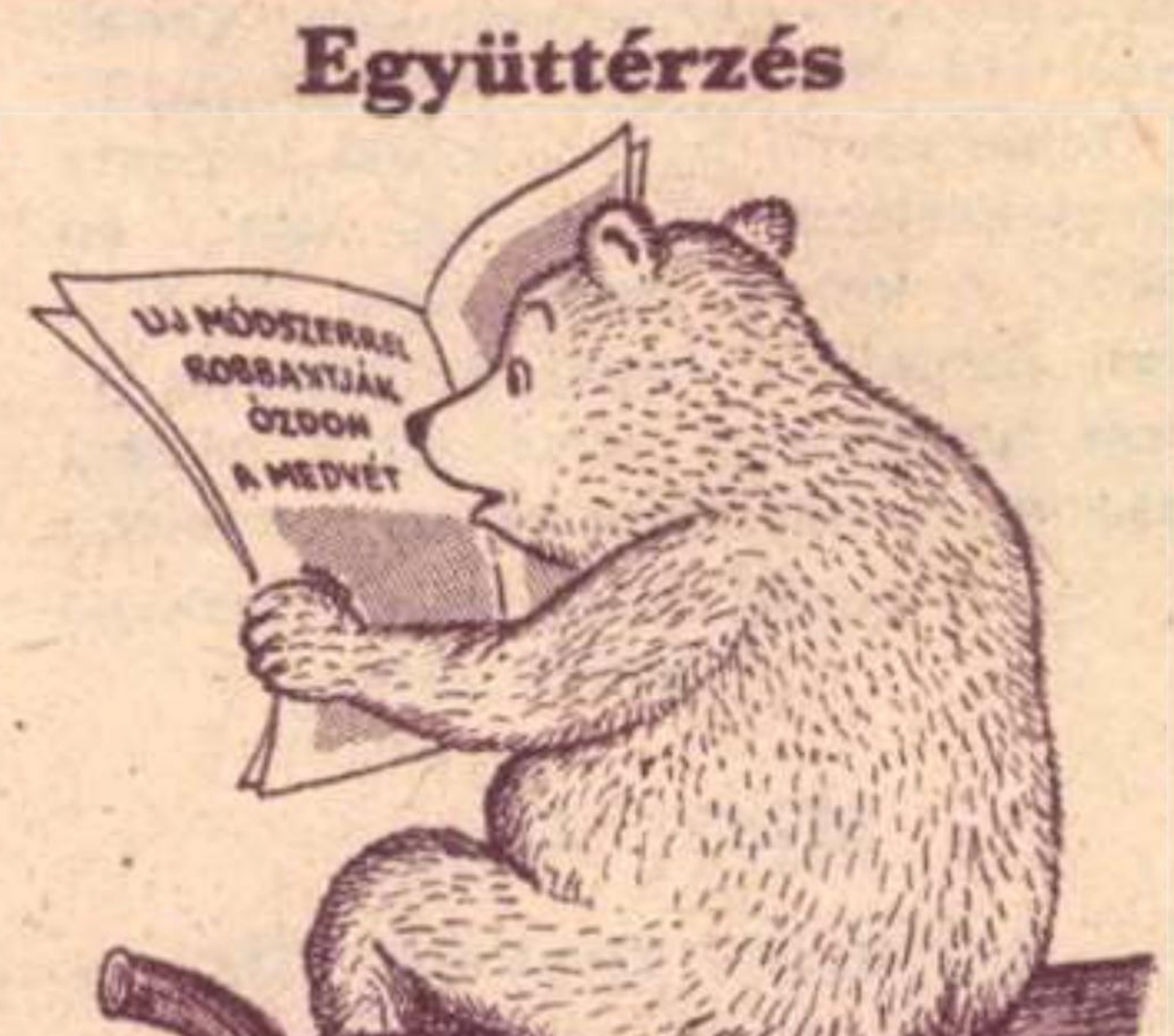
UJ MÓDSZERREL ROBBANTJÁK ÓZDON A MEDVÉT

— Na, szegény ózdi kollégára rájár a rúd!

lást találni!

va adminisztrációs munkákkal)

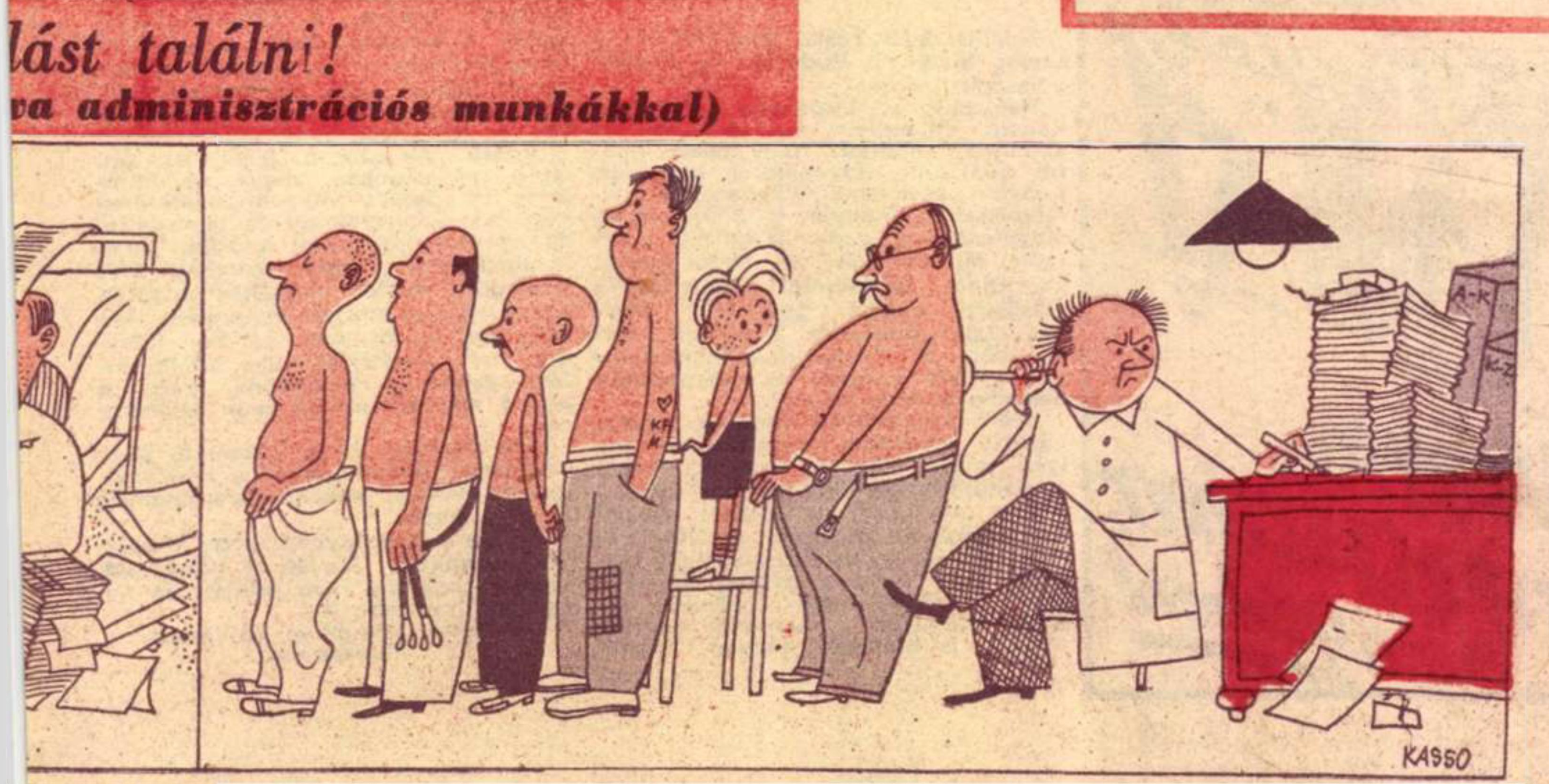

Tanácskozás a tuniszi helytartónál

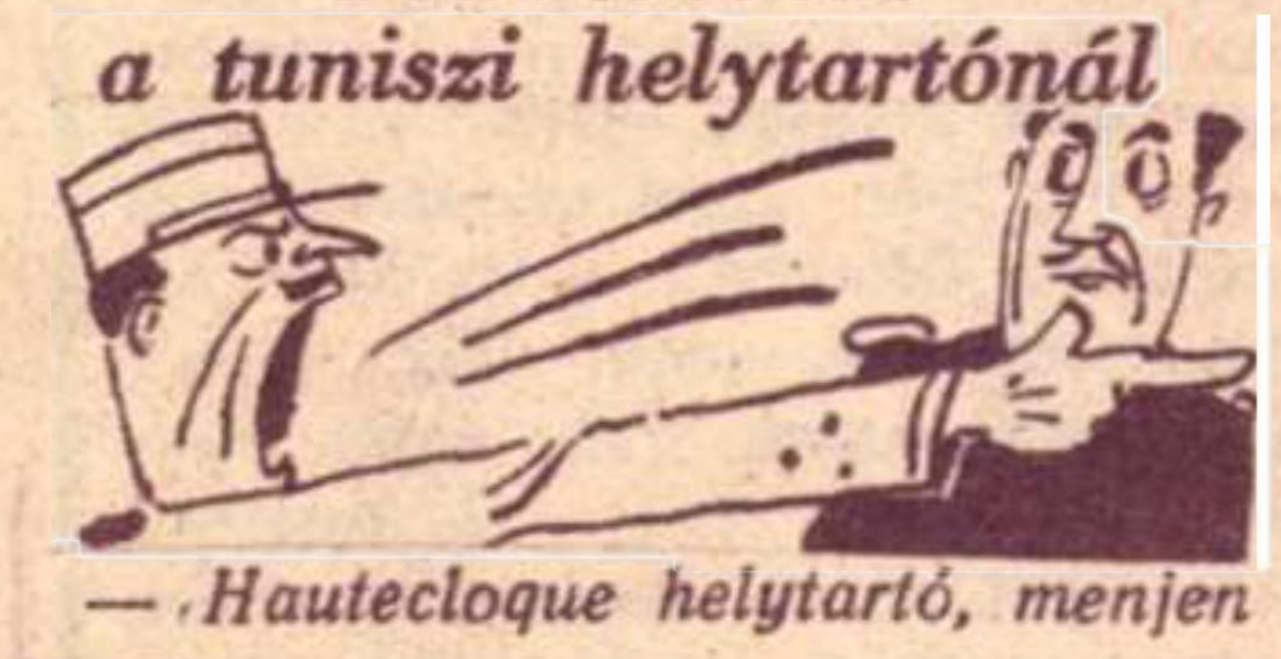

— Hautecloque helytartó, menjen haza!

— Vesszen Garbay tábornok!

— Halál az imperialistákra!

Ezek a felkiáltások Tunéziában hangzanak el. Tuniszban, Ksur Esafban és Tunézia minden városában, ahol a dolgozók tüntetnek a francia terror ellen.

A francia katonai parancsnokság sorra letartóztatja a minisztereket, a tuniszi hazafiakat és a tüntető diákokat.

A kormányzósági palotában a francia helytartó és a katonai parancsnok dühösen adja ki az utasítást:

— Letartóztatni még ezer embert!

— Nem segít — válaszolja csüggedten a karhatalom parancsnoka.

— Letartóztatni még kétezer tüntetőt!

— Az sem segít...

— Hát maga szerint mi segít? — kérdezi egyszerre a helytartó és a tábornok.

— Csak az, excellenciás uraim, ha önöket kettejüket tartóztatják le.

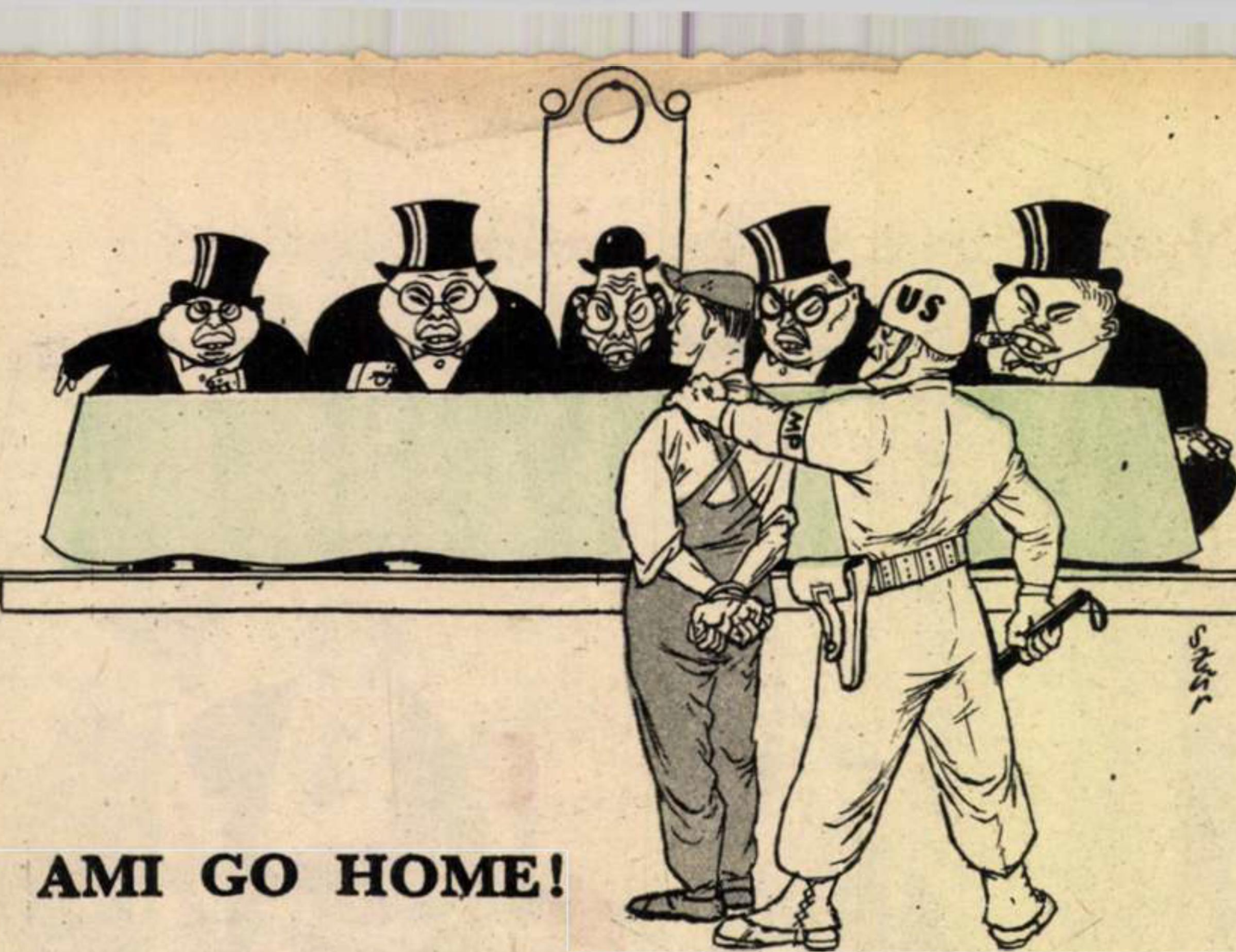

AMI GO HOME!

Japán tőkés: Maga felírta a falra, hogy az amerikaiak takarodjanak haza!
Japán munkás: Igen.
Japán tőkés: Hazaáruló! Arra nem gondolt, hogy ha az amerikaiak hazamennek, ki véd meg bennünket maguktól?

Hollandiában felemelték a kenyér árát

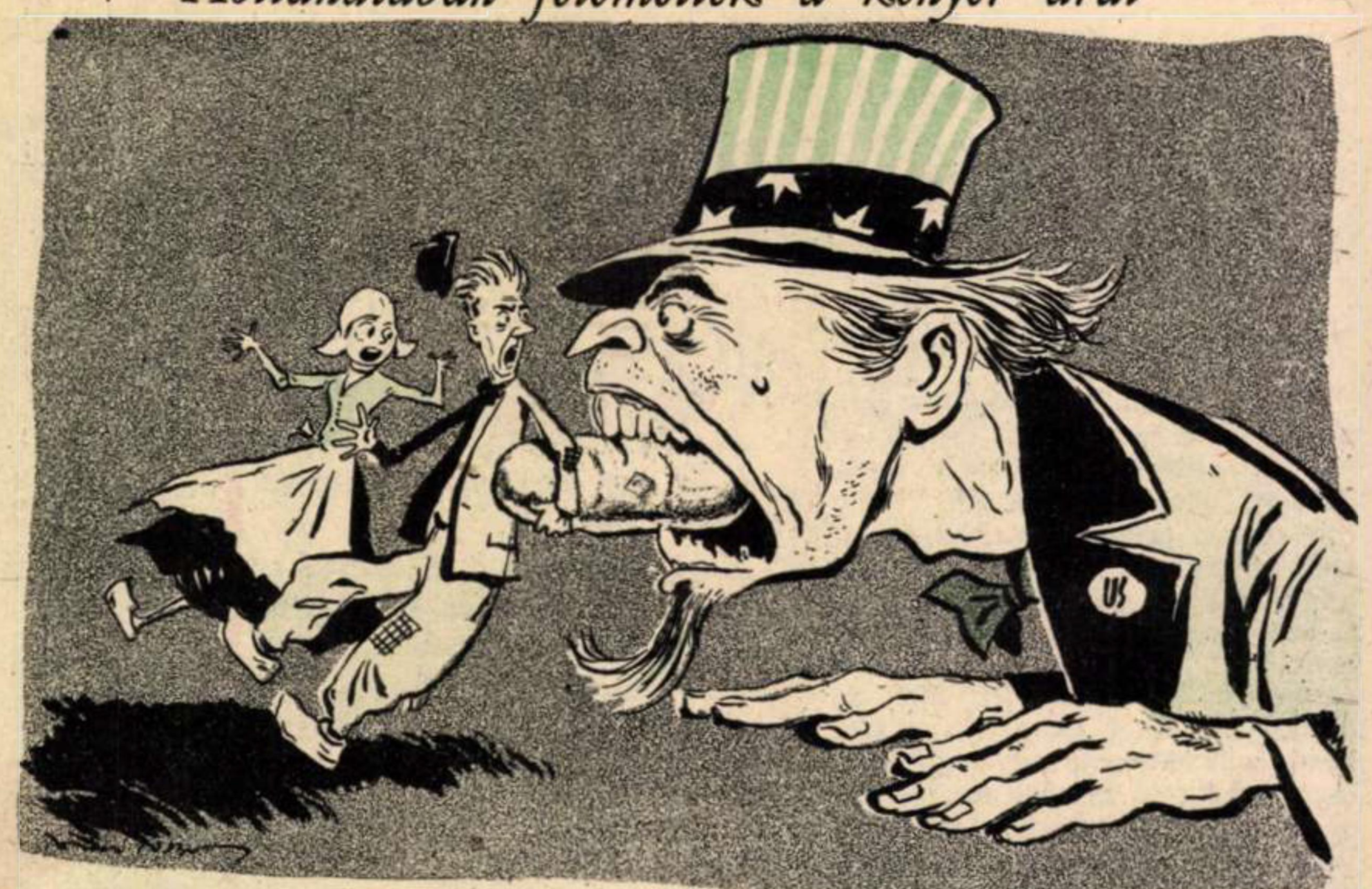

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A Ceglédi Húsipari csomagjai

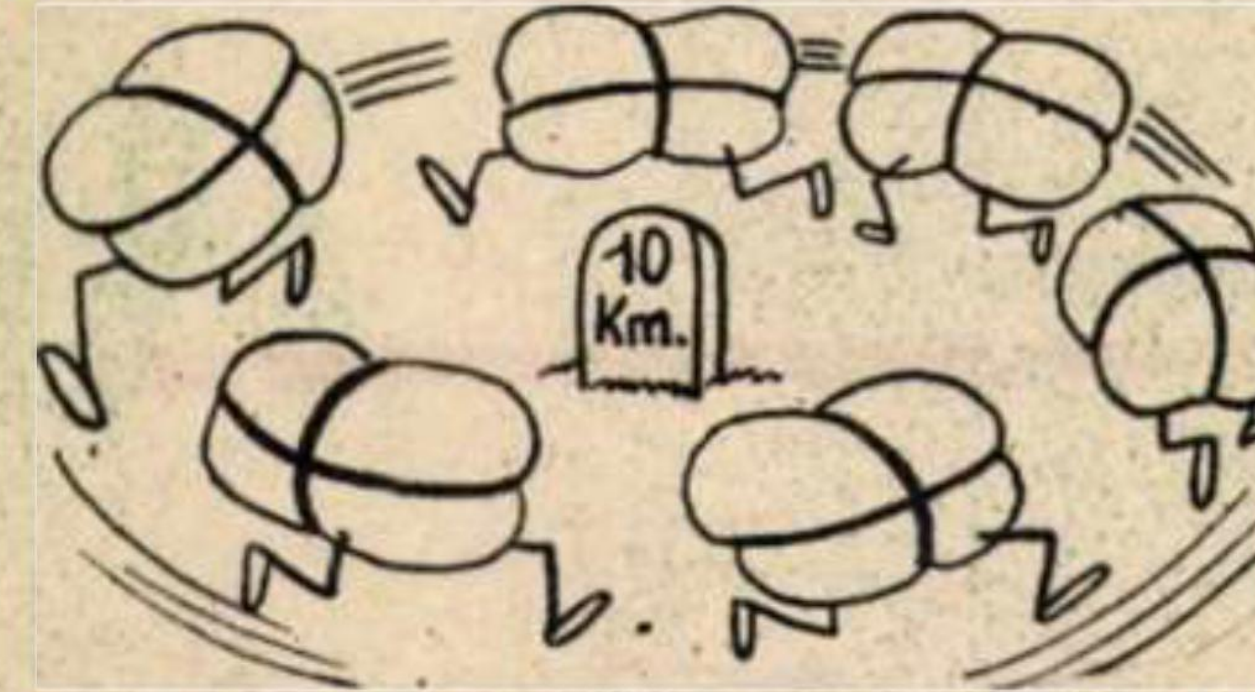

A ceglédi vasúti postahivatal és vállalatunk néhány száz lépésre vannak egymástól, mindössze egy raktárépület van a két épület között. Az 1. számú postahivatal viszont két kilométer távolságnyira van.

Cegléden nem kézbesítik ki a távolfekvő helyekre a csomagokat. Mi kérelemmel fordultunk a postához és javasoltuk, hogy miután a csomagok vasúton érkeznek és a vasúti posta közvetlen mellettünk van, hagyják ott a címünkre érkező küldeményeket.

Megemlítettük, hogy bürokratikus módon történik jelenleg a csomagok átvétele. Mert:

1. A mellettünk levő vasúti postáról beviszik az 1. sz. postára a csomagokat. (Két kilométer.)
2. A postás kihozza számunkra az 1. sz. postahivatalból a szállítólevelet. (Eddig már 4 kilométer.)
3. A postás visszamegy. (6 kilométer.)
4. Vállalatunk egyik dolgozója bemegy a csomagért (8 km).
5. Elhozza a csomagot (összesen 10 km-nyi hiábavaló út).

Érveinkre így válaszolt a postahivatal: „Értesítem t. Címet, hogy csomagjai Cegléd 2. postahivatalban csak abban az esetben vehetők át, ha csomagraktárbérletet vált. Ennek havi 14 Ft a díja. Hivatalvezető."

Tehát azért, hogy a posta naponta megtakarítson 6 km-nyi utat, mi pedig 4 km-es távot, havi 14 Ft-ot kell fizetnünk. Ismét szóvátettük az eset furcsaságát, mire azt a választ kaptuk, hogy rendelet az rendelet...

a Ceglédi Húsipari V. vezetője
Hajdu János,

Miért drága Ajkacsingervölgyön a futballjegy?

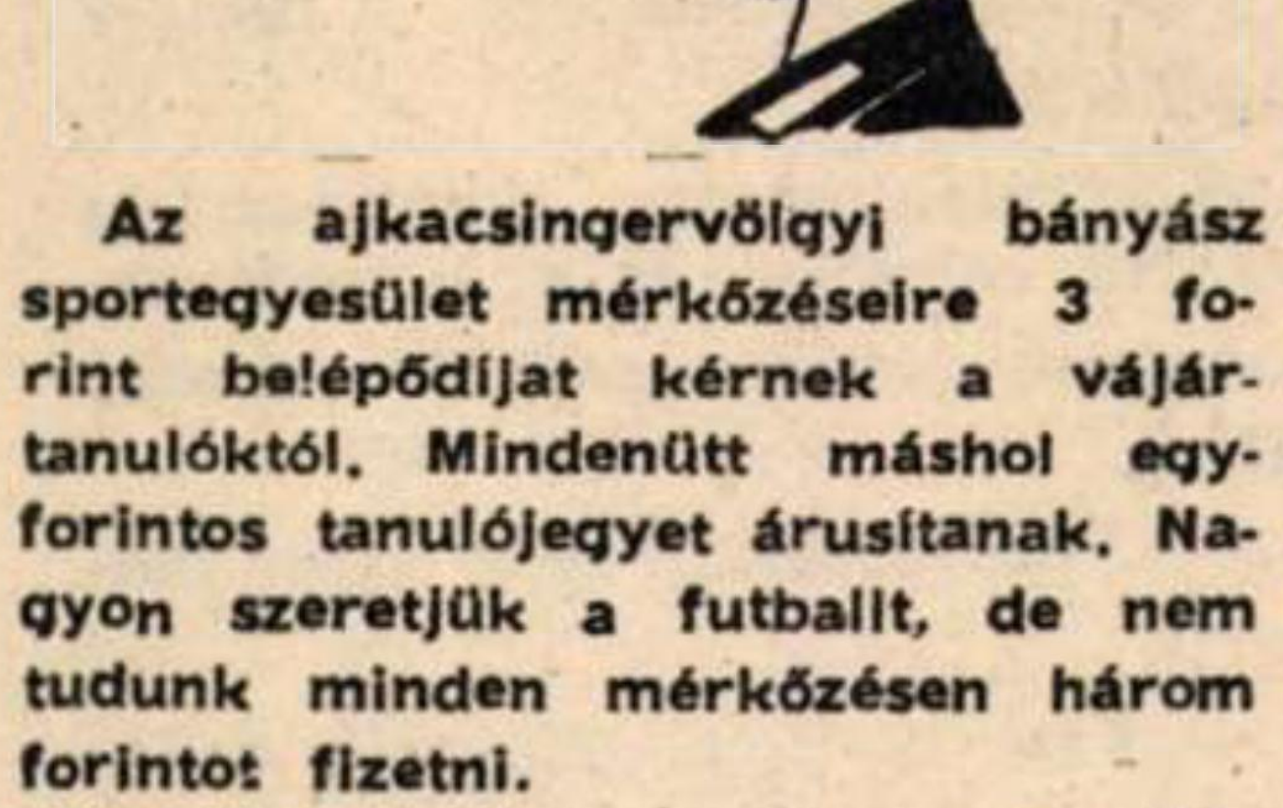

Az ajkacsingervölgyi bányász sportegyesület mérkőzéseire 3 forint belépődíjat kérnek a vájártanulóktól. Mindenütt máshol egyforintos tanulójegyet árusítanak. Nagyon szeretjük a futballt, de nem tudunk minden mérkőzésen három forintot fizetni.

A vájártanulók nevében arra kérem a Ludas Matyit: segítse elő a sport fejlődését azzal is, hogy a háromforintos jegy ügyét szellőztesse a lapban. Talán az ABSE megszívleli ezeket a sorokat és leszállítja számunkra a helyárakat.

Az ajkacsingervölgyi
vájáriskola tanulói.

Ez aztán bürokrácia!

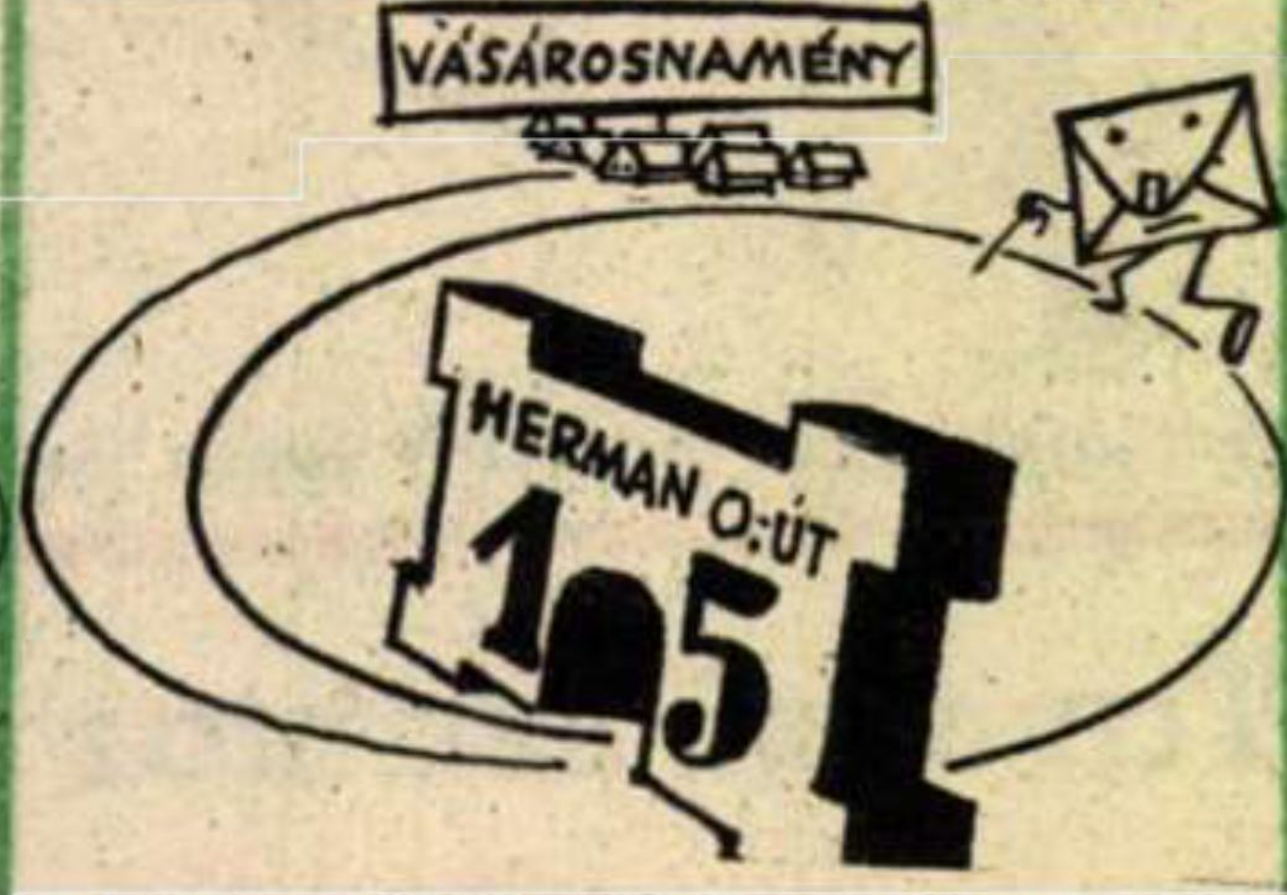

Növényvédőszert kaptunk, amelyből mintát küldtünk a Növényvédelmi Kutatóintézetnek, hogy vegyvizsgálatot végezzenek. Az intézet a Hermann Ottó-út 15. szám alatt van.

Ezt a választ kaptuk:

A mintával kapcsolatban közöljük, hogy a beküldött növényvédőszerrel nincs módunkban foglalkozni. Az ilyen ügyekben az Orsz. Minőségvizsgáló Intézet (Herman Ottó-út 15.) illetékes.

Dr. Csorba Zoltán igazgatóh."

Újból és újból elolvastuk a levelet, ismételten megnéztük a körbélyegzőt. Mindkettőn világosan olvasható, hogy a Herman Ottó-út 15-be utasítottak bennünket. Helyesebb lett volna, ha a Növényvédelmi bevitte volna a Herman Ottó-úti épület másik szobájába, a Minőségvizsgálóba levelünket és a mintát. De nem ezt tette. Visszaküldte Vásárosnaménybe, onnan nekünk ismét el kell küldenünk abba a házba, ahonnan visszaküldték. Tekintettel arra, hogy 30 holdas gyümölcsöst akartak a megvizsgálandó szerrel permetezni, a bürokrácia megakadályozta, hogy a szer hatékonyságáról meggyőződjenek és a munkálatokat megkezdhessék.

Szabolcs Szatmár megyei Zöldségfelvásárló és Ért. V., Vásárosnamény.

Meddig legyek türelmes?

1952 január 30-án bevittem szemüvegem receptjét a szolnoki 28. sz. Ofotért-üzletbe. Azzal biztattak, hogy két-három hét mulva megkapom az üveget. Megígérték, hogy postán fognak értesíteni, nehogy hiába jöjjek be. Négy hétig vártam, nem jött levél, erre én írtam. Nem válaszoltak. Március 13-án Szolnokra utaztam, ahol azzal vigasztaltak, hogy az egyik üveg már megjött, hamarosan megjön majd a másik is. Április 3-án újból meglátogattam a szolnoki Ofotértet, most már azt adták tudtomra, hogy előző látogatásomkor tévedtek, mert egyik üveg sem jött meg. Türelemre intettek

Januártól április közepéig vártam. Szemem egyre gyengébb. Régi szemüvegem eltört, újat pedig nem ad az Ofotért, hiába írta elő az orvos.

Úgy gondolom, hogy az Ofotért gyorsabban dolgozhatna. Januárban befizettem az üveget, lehetetlen, hogy három hónap alatt se készüljön el.

Müller Terézia
Fegyvernek

Kékesi nyugágyak

Huszonötnapi kórházi tartózkodás után felküldtek Kékestetőre, hogy itt, a magaslati levegőn utókúrát tartsak. Csodálkozva tapasztaltam, hogy Kékesen, ahol a betegeknek levegőn kellene tartózkodniok, nincs nyugágy. Amikor érdeklődtem ebben az ügyben, azt a választ kaptam, hogy van ugyan 300 nyugágyuk, de azokat javítják.

Betegtársaim elmondották, hogy hetek óta nincs nyugágy. Elpanaszoltam a nővérnek, hogy betegségem miatt nem tudok sétálni és kértem, hogy keressenek a 300 hibás nyugágy között egy használhatót. Azt a választ kaptam, hogy csak a főorvos adhat engedélyt nyugágyhasználatra, de az csak két nap mulva jön haza. Másnap az egyik erkélyen négy nyugágyat fedeztem fel. Nem voltak hibásak. Mikor ezek közül kértem egyet, ismét megtagadták kérésemet. Ezúttal nem a távollevő főorvosra hivatkoztak, hanem arra, hogy ezek a gondnok nyugágyai — s ő is Pesten van.

Amikor a főorvos és a gondnok visszaérkeztek Budapestről, a nővér közölte, hogy a nyugágyat engedélyezték, de csak holnap adja oda. Eljött a másnap. Megtudtam, hogy még mindig nem kaphatom meg a nyugágyat, mert nincs senki, aki lehozná a padlásról.

Csendesen megjegyeztem, hogy a Ludas Matyi segítségét fogom igénybevenni, akkor talán kapok nyugágyat. Csodálatos módon egy óra mulva hozták a fekvőhelyet. Ez úton köszönöm, kedves Ludas, hogy neved puszta említésével ilyen eredményt értem el. Mennyivel jobb lenne azonban, hogyha a közöny és a bürokrácia ellen nem kellene ilyen eszközt igénybevenni.

Sarkadi Jánosné
162-es szoba, Kékestető

Totózó
Vegyen TIPPSZELVÉNYT, nyerhet!

Miért mondjunk le a jutalomról?

1951 november 16-án az AMB főosztálya értesítette gépállomásunk három tagját, hogy a begyűjtési versenyben elért jó eredményért 2400 forint jutalomban részesültek. Közölték azt is, hogy a pénz kiutalása megtörtént. Most 1952 áprilisa van, de mi hárman még mindig nem kaptuk meg a pénzt.

Sürgetésünkre megtudtuk, hogy a pénzt elküldték, de nem tüntették fel világosan, hogy kinek jár. Polgár Zoltán főkönyvelő ezért a traktorosok között osztotta ki a mi pénzünket.

Azóta többször szóvátettük az esetet. Mindig azt a választ kapjuk, hogy majd, ha lesz pénz, megkapjuk a jutalmat. Ez azonban csak ígéret. Azóta már sok mindenre jutott pénz, de a mi hivatalos jutalmazásunkra nem. Sőt, az történt, hogy a gépállomás igazgatóját felszólították, mondjon le a néki járó 800 forint jutalomról. Nem tudom elképzelni, hogy a főkönyvelő miért igyekszik rábeszélni a megjutalmazottat arra, hogy mondjon le az erkölcsi sikert is jelentő jutalomról.

Dohány Vera
a gépállomás dolgozója
Battonya

Ludas Matyi elintézte

A „Dohányelosztás" című panaszos levéllel kapcsolatban a minisztérium utasítására vizsgálat indult. A Dohányértékesítő Vállalat nagykanizsai elosztója utasítást kapott: lépjen érintkezésbe a lispei olajvidék viszonteladóival és ha a dohánykisárusok többsége egyetért Kardos Károly javaslatával, akkor rendezzék az elosztás ügyét.

Belkereskedelmi Minisztérium

Mi történt a romhányi moziban?

A Ludas Matyi III. 26-i számában megjelent és a romhányi moziban történt filmvetítéssel kapcsolatos cikk alapján a helyszínen tartottunk vizsgálatot.

A romhányi keskenymozi a községi tanács kezelésében működik. Üzemvezetője és egyben gépésze a helyi szövetkezeti bolt vezetője Boldog Gyula, aki az utóbbi hetekben több alkalommal a mozielőadások napján hivatalos kiküldetésben távol volt. Helyette, a tanács engedélyével, a falu kovácsa vetített, akiről megállapítottuk, hogy megbízhatatlan, s erre a munkára nem alkalmas. A községi tanács elnöke szigorúan megtiltotta, hogy a jövőben vetítsen.

Megállapításunk szerint a filmkópia szállítása terén raktárunkat nem terheli felelősség. A községi tanács beismerte, hogy nem fordítottak kellő gondot a vetítésekre.

Mozgóképüzemi Vállalat
Szilágyi György igazgató

Az érdekeltek hozzászólnak

Mészáros Jenő újítási panaszával kapcsolatban közöljük, hogy Mészáros Jenő, Mészáros Gusztáv és Wirt Ferenc nevű dolgozóink együttesen nyujtották be a „kokilla" javaslatot. Közülük ketten az üzemfenntartási osztályon dolgoznak. Megbízást kaptak, hogy saját javaslatukat a gyakorlatban valósítsák meg. Ezt elmulasztották. A vonatkozó rendelkezések értelmében egy évvel később a javaslatot törölték. Ugyanakkor felhívták az újítók figyelmét, hogy hasznosnak látszó javaslatukat nyujtsák be újra. Ez sem történt meg. A múlt év májusában öntődénket más vállalathoz helyezték át, ezért a javaslat üzemünkben tárgytalan lett. A pácolókád javaslatot az újítók maguk kezelik és ha a kísérletek elhúzódtak, ők maguk felelősek érte.

Köszönjük, hogy a Ludas Matyi foglalkozott az üggyel, mert felhívta figyelmünket arra, hogy a panaszkodó Mészáros elvtárs újításainak megvalósításában nem dolgozik együtt két újító társával, pedig ez kötelessége lenne.

Kőbányai Zománcárugyár
Kovács Sándor igazgató,
Papp Ferenc újítási megbízott

Április 2-án rossz gyufáról írt a Ludas Matyi. A Budafoki Gyufagyár válaszol:

Nemcsak a Ludasban olvastuk, hanem villamoson és az utcán is állandóan halljuk, hogy rossz gyufát gyártunk, ugyanakkor külkereskedelmi szerveink elismerőleg nyilatkoznak a magyar gyufaexportról. Megdicsérnek, hogy jó gyufát gyártunk. Mi valóban jó exportgyufát készítünk. A belföldi piacra pedig minőségi gyufát gyártunk. Ezek nagyalakú dobozban kerülnek forgalomba. A kisebb dobozban gyártott gyufát szegedi és kecskeméti testvérgyáraink készítik.

Ezért szeretnénk, hogy a gyufát vásárló dolgozók megnéznék, milyen jelzés van a címkén. Ebből megállapítható, hogy melyik gyár a ludas, mi, vagy a másik kettő? Dolgozóink a minőség emelését is célul tűzték ki és most szégyenkeznünk kell, mert a gyárak egymásközti versenyét nem értékelték ki. Ezért állandóan a harmadik, legjobb esetben a második helyen állunk, holott mi tudjuk, hogy nem a Budafokiból kerülnek ki azok a gyufák, amelyeket a vásárlók kifogásolnak. Lehetséges azonban, hogy nálunk is hiba van, de szeretnénk, ha ezt hivatalosan állapítanák meg. Minden gyár adjon olyan árut, amely a hazai piacon is megfelel. Nem akarunk szégyenkezni azért, mert gyufagyárban dolgozunk.

Kovács Jenő
a Budafoki Gyufagyár Ü. B. titkára

*

A Ludas Matyihoz azóta is érkeztek panaszok gyufaügyben. Mi is helyeseljük, hogy állapítsák meg: melyik gyufagyár készít a három közül rossz minőségűt.

Olvastuk azt a panaszt, hogy a „Találja ki" pályázat egyik nyertese nem kapta meg nyereménytárgyát. Ezzel kapcsolatban jegyezzük meg a következőket: A „Találja ki" pályázat nyilvános sorsolását január 6-án ejtettük meg. Január 7-től kezdve Budapest valamennyi mozijában, számszerint 95-ben, feltűnő helyen közöltük a nyertesek és a nyeremények jegyzékét. A „Találja ki" pályázat propaganda helyiségében (Lenin-krt 37.) ugyancsak eléggé feltűnő helyre, a kirakatablakba tettük a névsort. Ezek után nem elégedve meg a nyereménylistáknak ennyi helyen való kifüggesztésével, valamennyi nyerőt levélben értesítettük és felkértük, hogy nyereményét a FŐME (Városház-u. 9/11. III. em. 316.) helyiségében vegye át. Minthogy mi összes hirdetményeinkben közöltük a nyerők nevét, lakáscímét és nyereménytárgyát, tévedés nem is történhetett. Ezzel szemben több kiküldött levelet visszakézbesítettek azzal, hogy a címzett ismeretlen. Így még ma is őrizünk néhány könyvet, két töltőtollat, egy sífelszerelést, abban a reményben, hogy a nyerő egyszer mégis csak jelentkezik.

Azt hisszük, hogy elegendő gondossággal jártunk el és a nyerőnek nehéz feladat lehetett nyereményét át nem venni.

Abban a reményben, hogy tisztáztuk magunkat, kérjük a panaszost, hogy látogasson meg minket és vegye át nyereményét.

Fővárosi Mozgókép Színházak
Egyesülése

A PÜSPÖK JÓSLATA

A püspök töltött magának ötujjnyi whiskyt és egyujjnyi vizet; de püspök lévén és éppen látogatója lévén, olyan arccal itta ki, mintha egyujjnyi whisky lett volna és ötujjnyi viz.

Aztán mélyen felsóhajtott. Olyan mélyen, mintha hatujjnyi vizet ivott volna egyáltalán minden whisky nélkül.

— Well? — törte meg a csendet a látogató, John Rawlings úr, mély alázattal a hangjában, noha maga sem volt akárki, százötven munkást dolgoztatott a gyárában.

— Eh — mondta a püspök és áhitattal felemelte a szattyánbőrkötésű bibliát, amely a szivarskatulyán feküdt, kivett a szivarskatulyából egy hatalmas Havannát és rágyujtott. — Szörnyű, hogy mik vannak.

— Valóban szörnyű — bólintott John Rawlings, noha egyelőre sejtelme sem volt róla, hogy mik vannak.

— Hinné-e ön — bámult szomorúan Havannája füstjébe a püspök — hogy akadjon egy angol gentleman, aki kétségbevonja, hogy az embert agyagból és sárból gyúrták?

— Nem hinném — mondotta John Rawlings mély meggyőződéssel, mert maga is angol gentleman volt, szivarral a szájában és százötven nyomorgó alkalmazottal a gyárában.

— De ez még semmi! — komorodott el még jobbn a püspök arca. — Azt állitja, hogy az ember egy fejlődési folyamat eredménye! Felháboritó! Egy fejlődési folyamaté! Hát nem olvasta az az ember a bibliát? Azt mondja, hogy az ember egy sejtből lett! Miért nem mindjárt egy sajtból, hahaha!

John Rawlings nagyot kacagott, részben, mert a szójáték angolul sokkal jobban kijött, részben pedig, mert eszébe jutott, hogy mit mondott tegnap az egyik munkásának, amikor az panaszkodott, hogy nem tud megélni a keresetéből.

— De még ez is semmi! — tüzelt tovább a püspök. — Az az ember azt állitja, hogy a majomtól származunk! Hát hallott már ilyet? El tudja képzelni, hogy egy angol gentleman, ő brit királyi felsége alattvalója a majomtól származzék? Nézzen rám: el tudja képzelni, hogy én a majomtól származom?

John Rawlings ránézett, de nem válaszolt semmit, mert udvarias ember volt.

A püspök mélyet szippantott a Havannájából.

— Nagyon elfajul már ez a világ, Sir — sóhajtotta. — Ilyenformán egyszer még azt is mondhatja valaki, hogy nem az isten rendelése, hogy szegény embernek és gazdag embernek kell lenni...

— Mit? — horkant fel John Rawlings, mert a szegénység és gazdagság kérdése közelebbről érintette, mint a sár, az agyag és a sejtek kérdése.

— Igen, Sir — mondta szomorúan a püspök. — Ilyenformán még azt is mondhatja valaki, hogy nem kell szegénynek és gazdagnak lenni, hogy minden embernek egyformán joga van az élethez. Még gondolatnak is szörnyű!

John Rawlingsnak céklaszinűre vált a képe.

— Azt már nem! — orditotta. — Ilyet már ne mondjon senki! Bizzák csak a világot az istenre! Nagyon rendben van az! Nekem igazán megvan mindenem, gazember volnék, ha panaszkodnék! És ha én nem panaszkodom, akkor ne panaszkodjék senki!

— Ön jámbor lélek, Sir és teljesen igaza van. Leibniz is megmondotta annakidején, hogy ez a világ az elképzelhető világok legjobbika és ő csak tudta...

De John Rawlingst most nem érdekelte Leibniz.

— Most már mondja meg — orditotta — ki az, aki azt mondja, hogy az ember sejtből lett és nem sárból?! Ki az, aki ilyesmiket merészel állitani?

— Ne izgassa fel magát, Sir — csitította a püspök. — Biztosithatom, hogy ennek az embernek egyetlen követője sem lesz. Megjósolhatom, hogy száz év mulva már a nevére sem fognak emlékezni, nemhogy az ilyen elméletekre... A huszadik században már azt sem fogják tudni, hogy ki volt... Különben Charlesnak hivják, ha jól emlékszem... Valami Charles Robert... Várjon csak... Hopp, megvan: Charles Robert Darwin!

Botrány a fronton

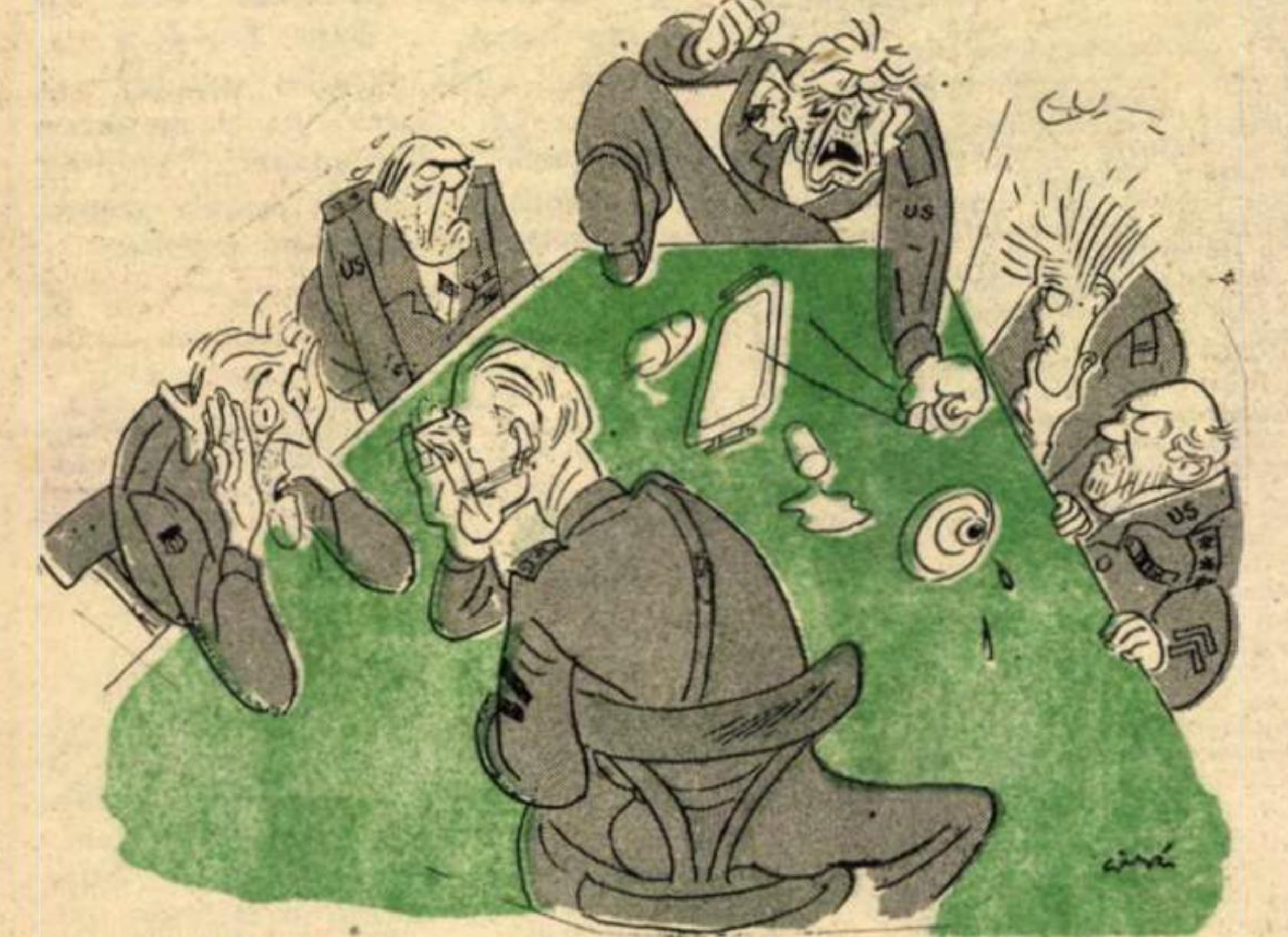

— Miért őrjöng a tábornok?
— Az előbb beugrott hozzá egy alárendeltje.
— Tiszt vagy közlegény?
— Bolha.

A GARANCIA KÉRDÉSÉHEZ

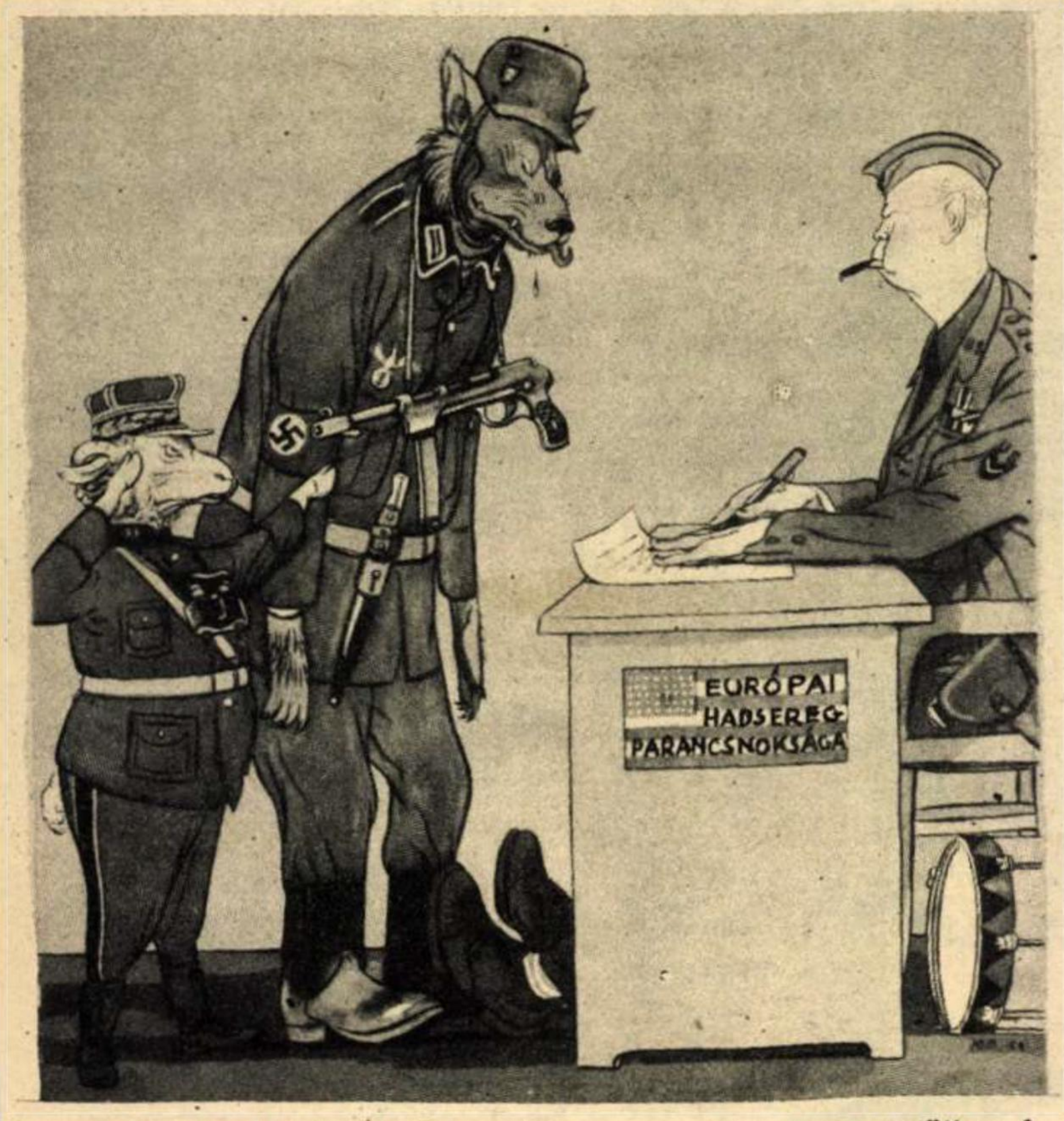

A francia „bárányka": Nincs kifogásom az ellen, hogy együtt szolgáljunk az európai hadseregben, ha ön garantálja, hogy ő vegetariánus. *(Krokodil, Moszkva)*

Bessz Nyugaton a nagy nyilatkozat után

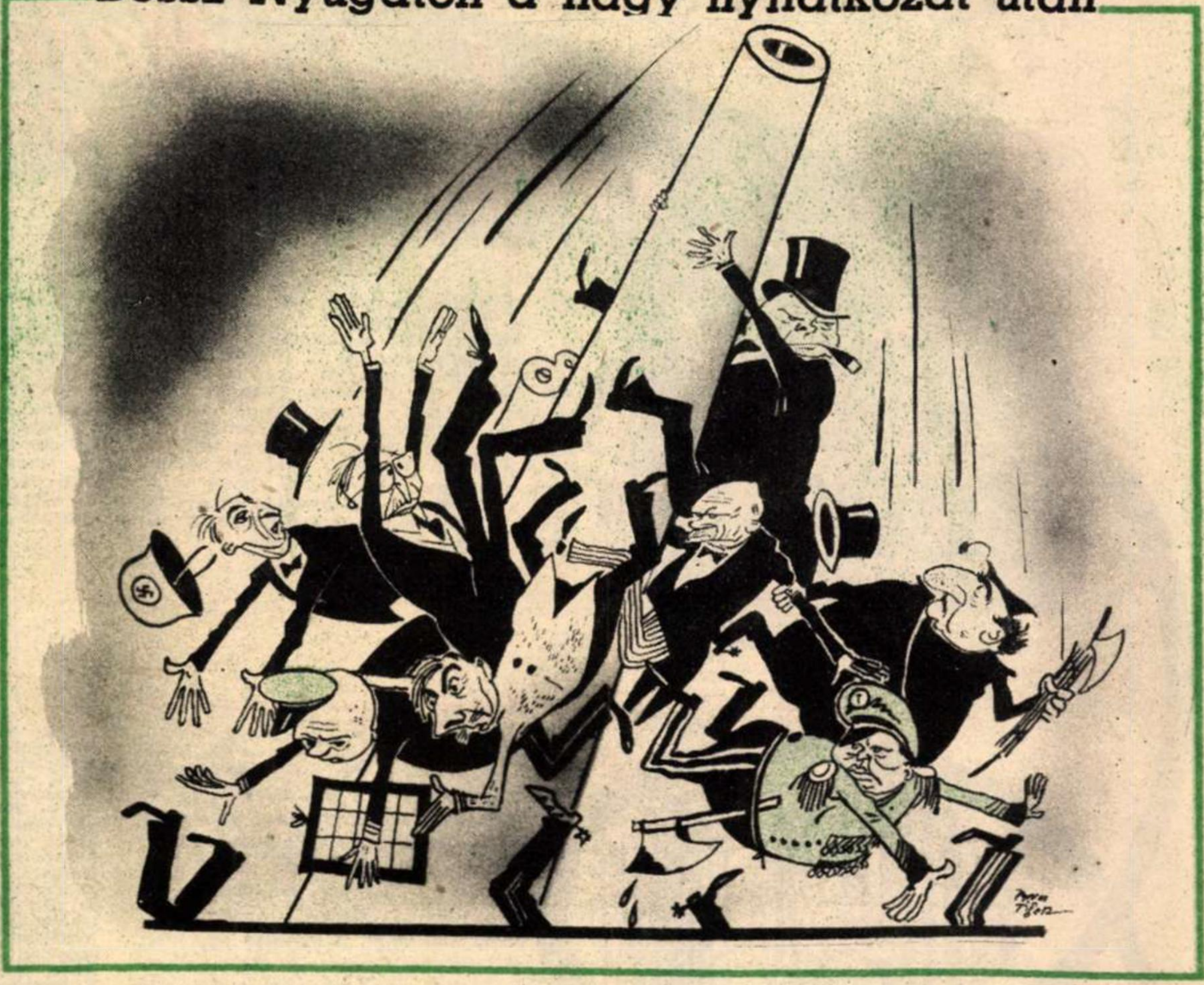

Egy kapitalista jelszó a valóságban

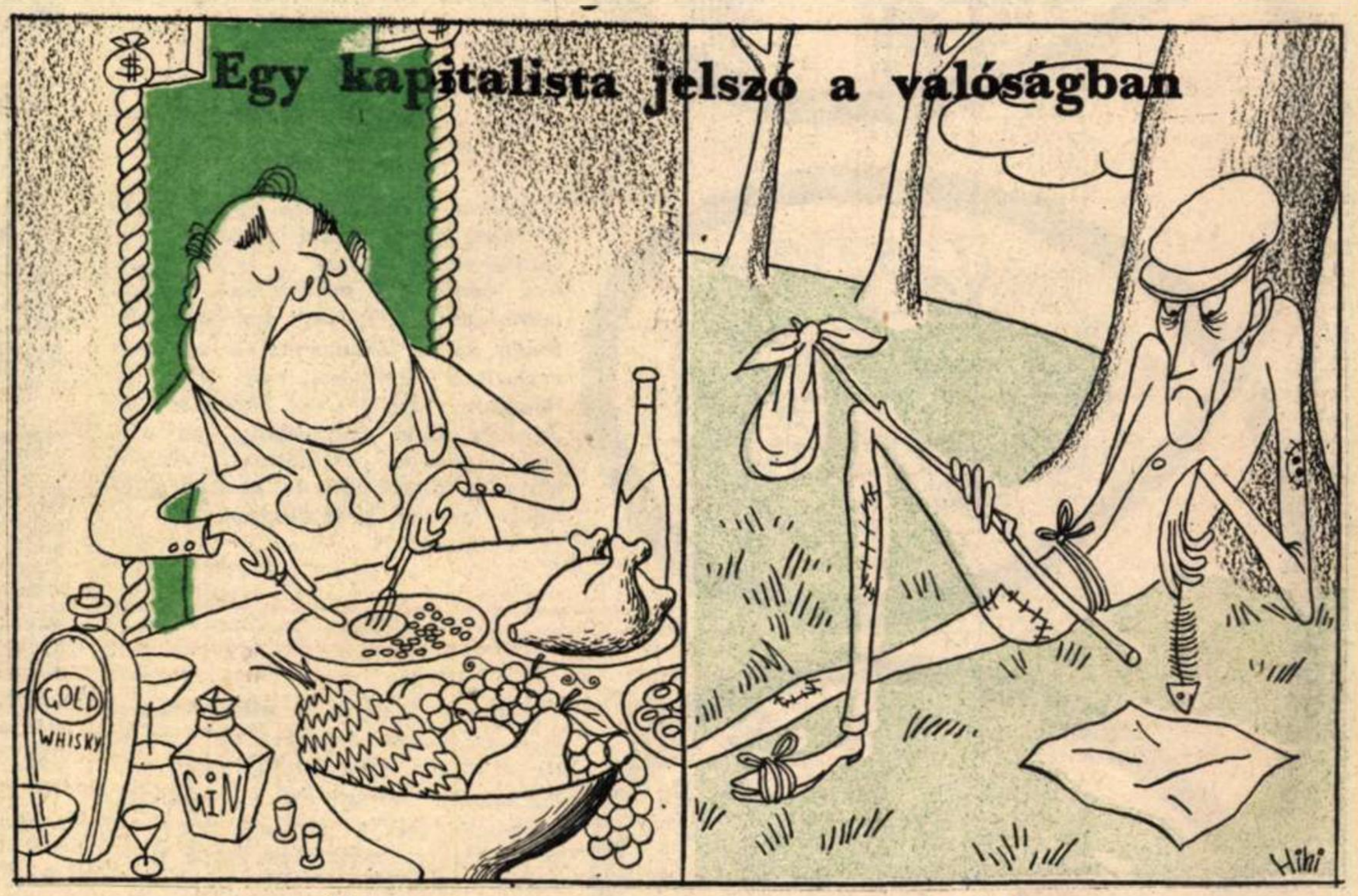

Élni ... ...és élni hagyni.

DARVAS SZILÁRD:

HOGY NÉZEK KI?

Tényleg, hogy nezek én ki?

Belenézek a tükörbe és elfacsarodik a szívem, mert a köztünk fennálló minden nézeteltérés ellenére, azért szeretem magamat. Az együtt töltött negyvehárom év alatt mégis csak összeszoktunk mi ketten: én, meg aki vagyok. Néha neki van meg a véleménye rólam, néha nekem róla, de ha utánanéznénk, mégis csak legközelebb állunk egymáshoz.

Bizony, ha egy napig nem nézek tükörbe, már hiányzom magamnak. És ez még csak nem is hiúsági kérdés.

Tehát belenézek a tükörbe és a legkevesebb gyönyörűséget se találom képmásomban. Homlokom mély redői valóságos bolhabuktatók, arcom löttyedt, orrom megnyúlt (noha a tervezésnél már úgyis túlméretezték), szemem kék ultramarinjába enyhe cinóbert és okkersárgát kevert ecsetjével valami ismeretlen piktor.

Szóval hagyjuk a lírát: ronda vagyok és nyúzott.

Persze, a fekete meg a nikotin teszi ezt velem, amelyekhez az utóbbi időben egy újabb kicsapongás járult: filmet írok s ez végleg aláásta már nem fiatal szervezetemet. Gyermekkoromban átestem az összes divatos betegségeken, volt bárányhimlőm, kanyaróm, rubeolám, valamennyit átvészeltem, de ha annakidején megkaptam volna a dramaturgot, az biztos elvitt volna.

Tehát sajátmagamon végzett helyszíni szemle után kissé lehangoltan ballagok a körúton, mikor valaki a vállamra csap és felkiált:

— Szervusz, édes öregem, remekül nézel ki!

Gyanakodva nézek rá, de arcán annyi őszinte öröm tükröződik, hogy semmi okom sincs hizelgő kritikájában kételkedni. Még azt is hozzáteszi: úgy tudta, hogy beteg vagyok s íme, virágzom, mint a népdalbeli tök éjtszaka.

Aránylag hamar sikerül meggyőznie, arra gondolok, hogy talán túlzott követelményeket támasztok a szépségemmel szemben, ami persze helytelen dolog. Bele kell törődnöm, hogy afféle középszerű dalia vagyok, akinek külseje valahol a Salamon Béla és a Tolnay Klári között terül el, ami még mindig elég jó helyezés.

Ki is húzom magam, ahogy az egy remekül kinéző emberhez illik, ám alig ballagok harmincnyolc-harminckilenc lépést, szembejön egy másik jótét lélek, aki a változatosság kedvéért a másik vállamra csap és így biztat:

— Ember, mi van veled? Rémesen nézel ki!

Bizalmatlanul nézek rá, de ennek még több meggyőződés sugárzik a szeméből, ami érthető, mert a másikkal ellentétben rosszat mond és éppen ezért az egész ember merő spontaneitás.

Megpróbálok ugyan vele vitatkozni, de már legázolta önbizalmamat, mint Metternich a sasfiókét, az utóbbiról elnevezett színmű harmadik felvonásának zárójelenetében. És ez a bitang éppolyan könyörtelenül megy végig egyes érzékszerveim romlásának ecsetelésén, mint a szóbanforgó méregkeverő kancellár az ifjú Napoleonnál. A különbség csak annyi, hogy nem azt akarja bebizonyitani, hogy Habsburg, hanem hogy beteg vagyok.

És ez sikerülne is neki, ha búcsúzóul nem kiáltaná oda:

— Igazán nem látszik meg rajtad, hogy három hétig üdülni voltál.

Ez a mondat aztán mindent megértet velem kinézésem miféleségét illetően. Ha valaki azt hiszi, hogy beteg voltam, akkor jól nézek ki, ha pedig abban a tévhitben él, hogy üdültem, akkor rosszul.

S minthogy én senkinek se írhatom elő, hogy mit higgyen rólam, maradjunk abban, hogy tükör ide, tükör, oda, sehogy se nézek ki.

Ludas Matyi
A KRISZTINA-KÖZPONTBAN

— Halló, Postaügyi Minisztérium?

— Nem, kérem, itt a Füszerkiszerelő!

Megmondták a számukat is. Kitünt, hogy a hat szám közül egyetlenegy sem egyezik a Postaügyi Minisztérium felefonszámával.

Letettük a kagylót, s újra tárcsáztunk. Most mással beszélt a szám. Új tárcsázás; a telefon némán szabotált. Ismét próbálkoztunk. Most valami kattogó, furcsa hang hallatszott. Elfáradtunk, abbahagytuk. Az volt a tervünk, hogy a Postaügyi Minisztérium Sajtóosztályával megbeszéljük heti üzemi oldalunk témáját. Arra gondoltunk, hogy felkeressük a Posta Központi Járműjavító-telepét. A sikertelen telefonálás után azonban úgy határoztunk, hogy a Postaminisztériummal közös épületben lévő Krisztina központba megyünk, hogy választ kapjunk: miért kell néha olyan sokat bosszankodni a telefonkészülék mellett. Így született meg e heti üzemi oldalunk.

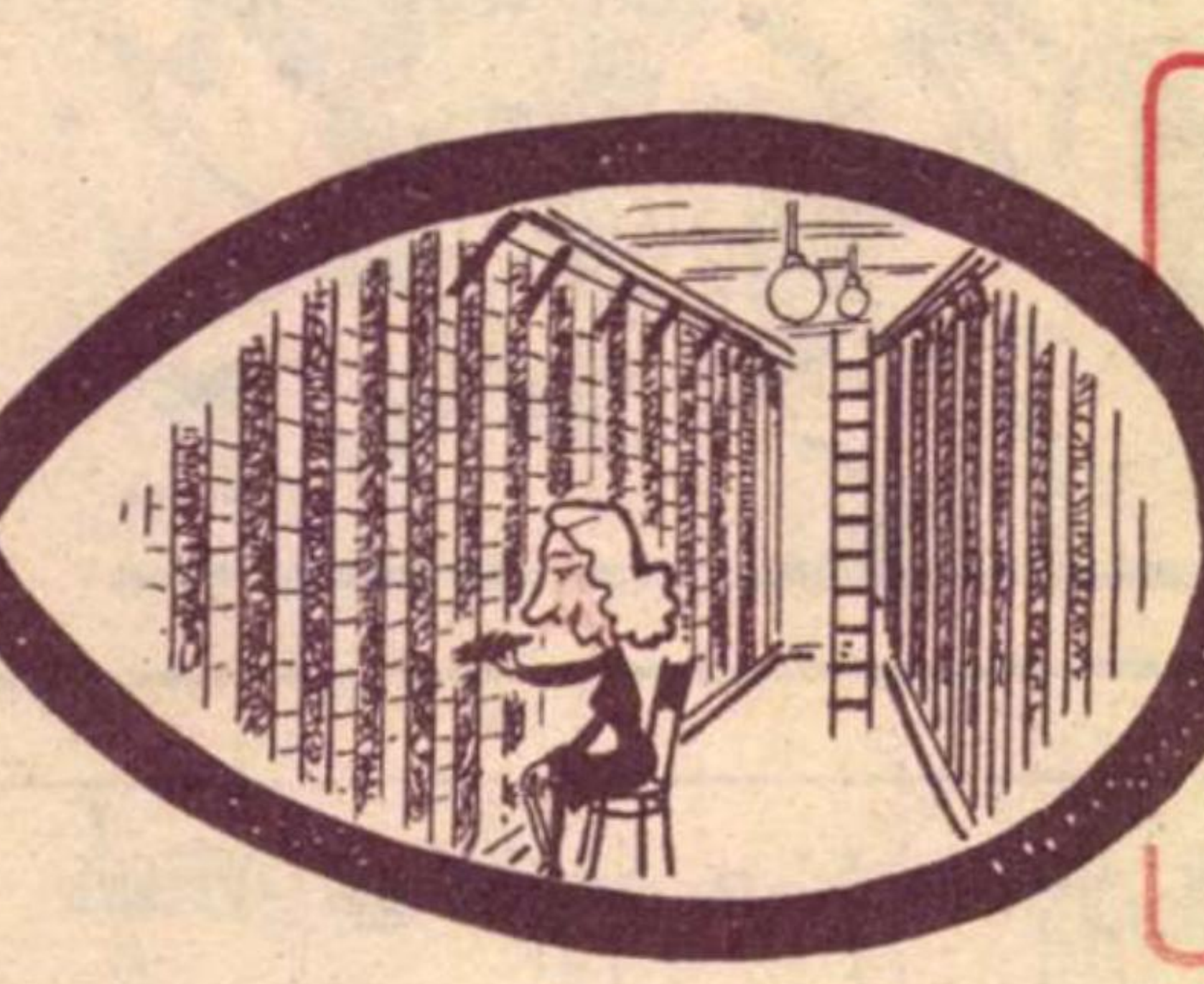

A Krisztina Központ egyik ellenőrző vizsgálója. Feladata, hogy ellenőrizze a precíziós kapcsológépet. Állandóan a gép hibáit kutatja. Azon kevesek közé tartozik, akik hibával keresik kenyerüket. Minél több hibát talál, annál hibátlanabbul végzi munkáját. A multkor egy szép, de számára szomorú napon egyetlen hibát sem talált és ezért alig tudta teljesíteni normáját.

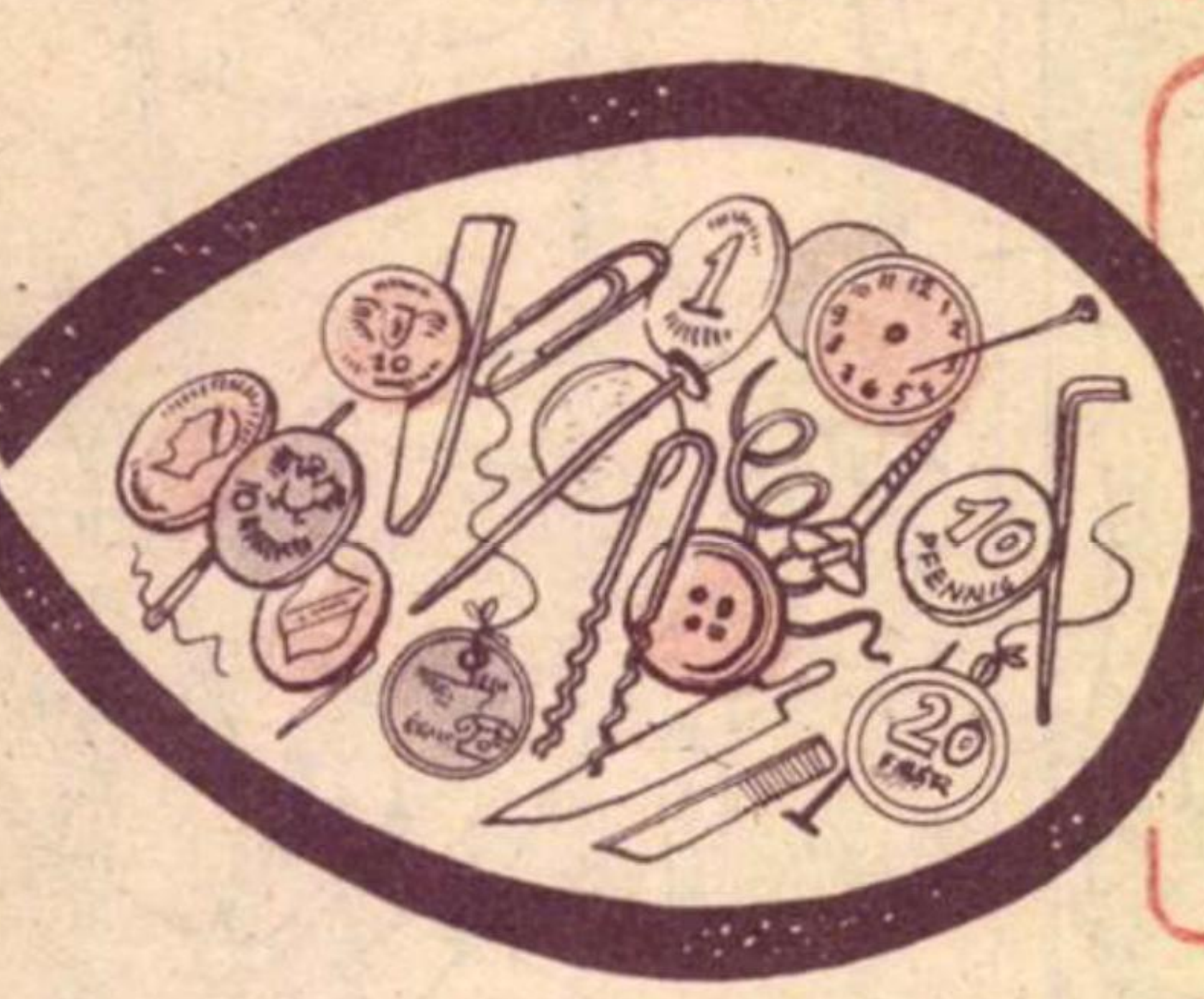

Évente mázsaszámra halásszák ki a Posta műszerészei az utcai telefonfülkékből azokat a régi pénzeket, gombokat, mütyüröket, amiket telefontantusz helyett beledobálnak. Pedig kár a fáradságért, a bedobott csalafinta holmikkal nem lehet telefonálni. Azzal az éremmel se, amelyre fület forrasztanak és cérnával akarják visszahúzni. Viszont könnyen fülöncsíphetik azokat, akik fülesérmekkel próbálkoznak.

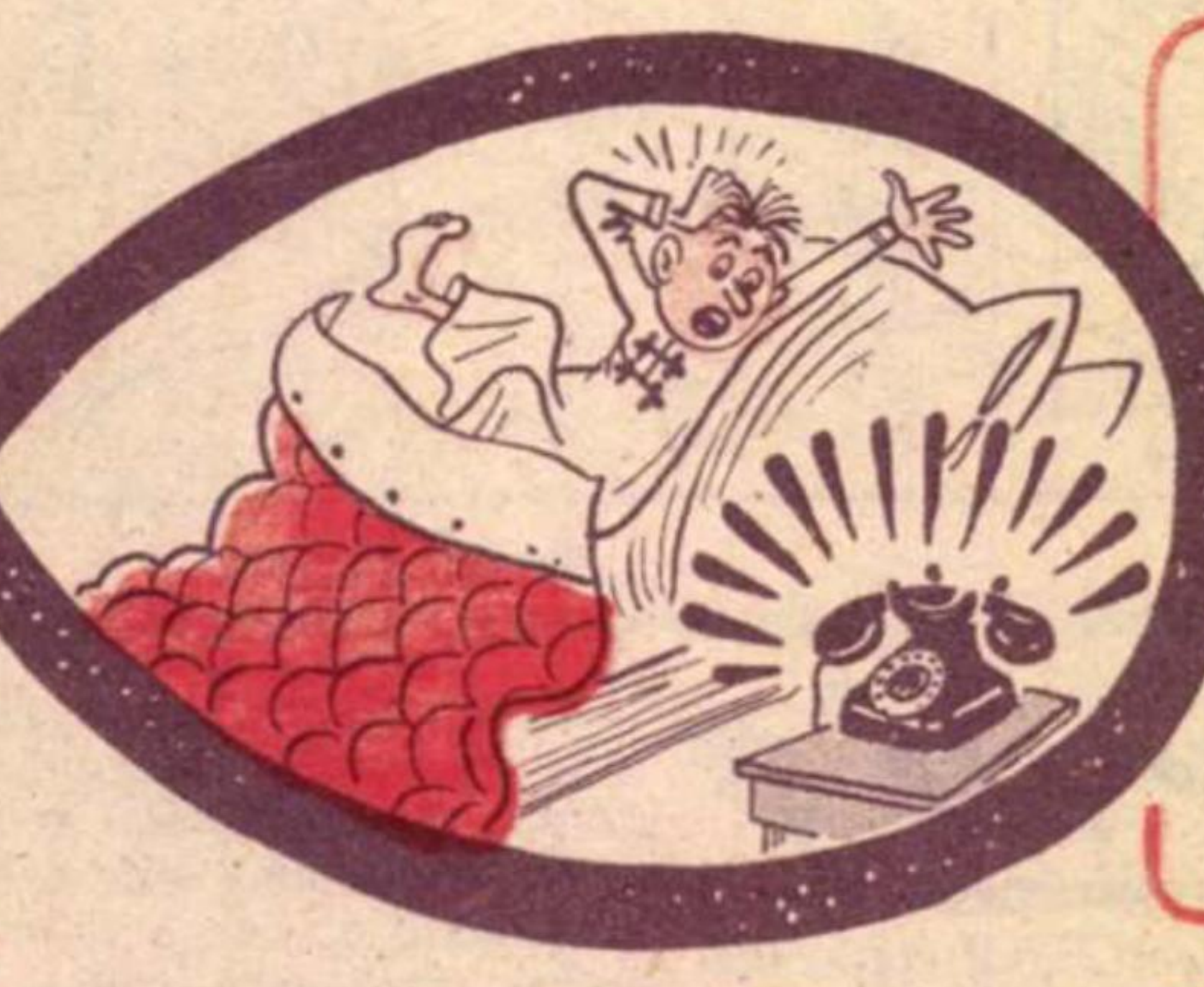

Mindig lesznek telefonhiénák. Ezek a „vicces" emberek az üzenetközvetítőt is felhasználják, hogy áldozataikat bosszantsák. Üzenetet küldenek azzal a kéréssel, hogy éjjel 3 órakor csengessék fel a gyanutlan előfizetőt.

Ha a „kedélyes" üzenetközvetítőket valaki egyszer felzavarná éjnek idején telefonon, talán lemondanának erről az ósdi tréfáról.

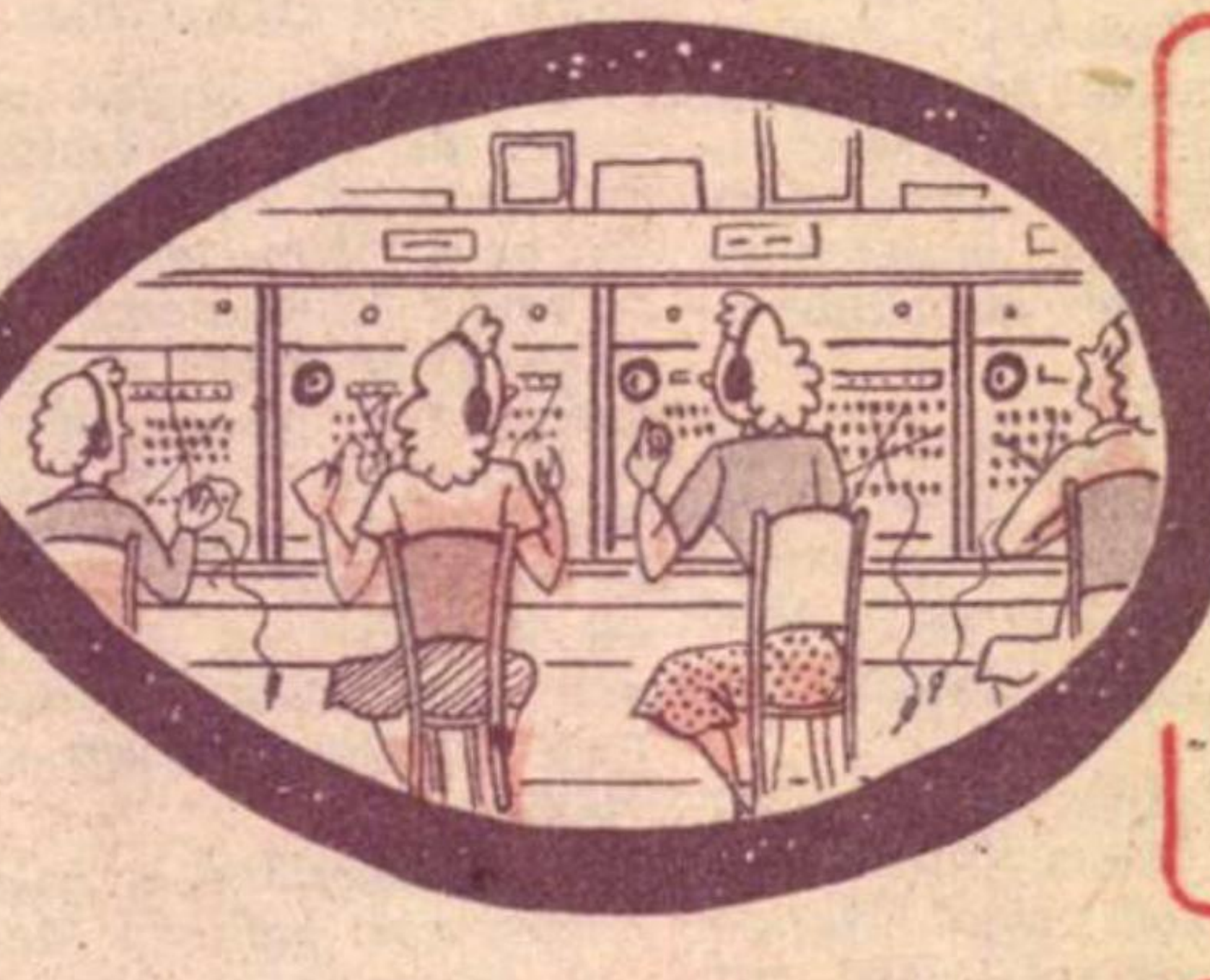

A Krisztina-központban a legmodernebb gépek kapcsolják a hívásokat. Csak a saját telefonközpontjuk nem korszerű. Még mindig „telefonoskisasszonyok" ülnek a régimódi kapcsolótáblák előtt. Van egy régi közmondás, hogy a suszter mindig rossz cipőben jár. Ez a közmondás ma már éppen olyan elavult, mint a Krisztina-központ régimódi kapcsolótáblája, amely azonban a jövő tervévben átváltozik modern, automatikus házıközponttá.

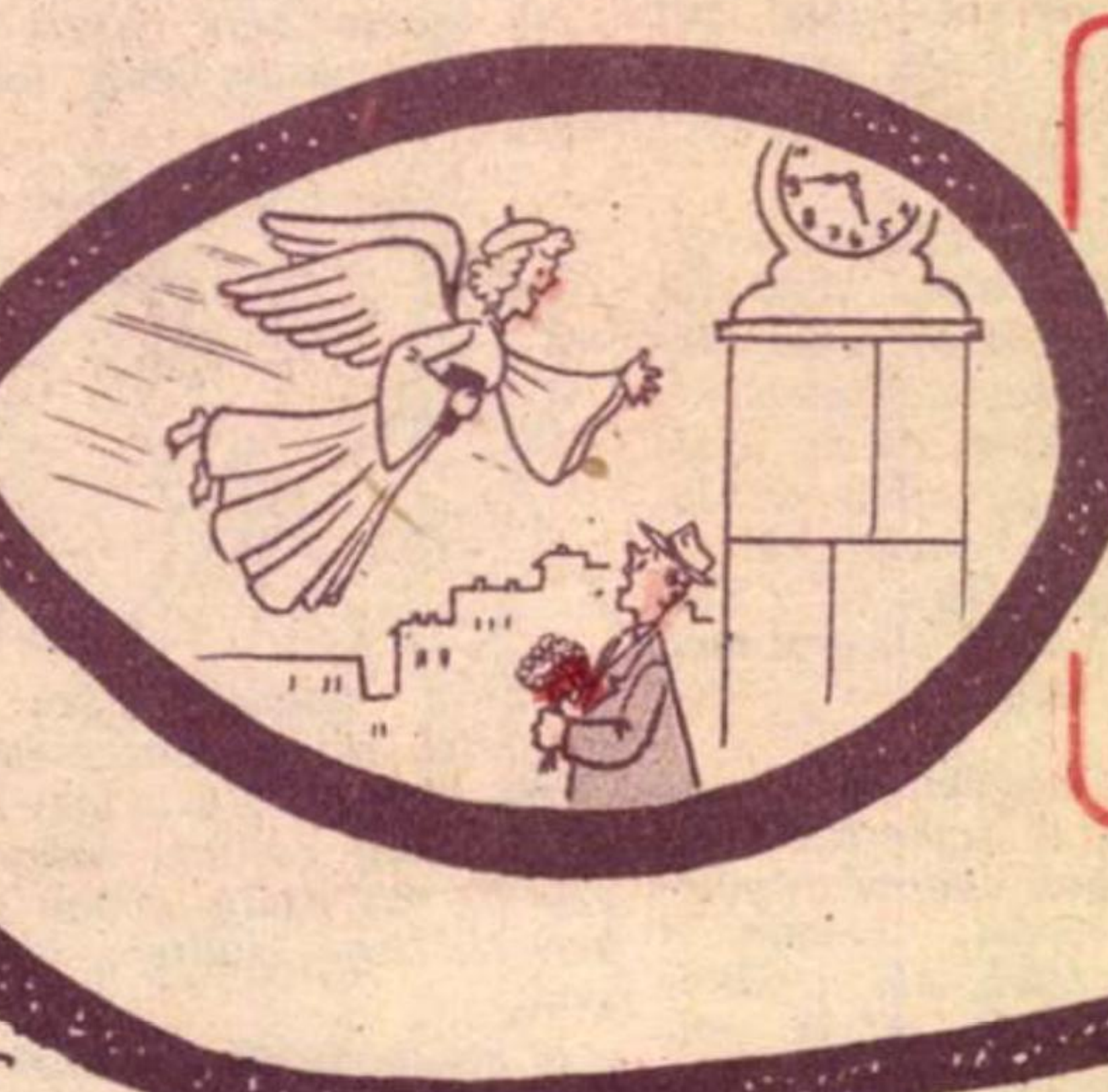

A Telefonközpont szívesen siet a szerelmesek segítségére. A fiú reggel feladja az üzenetet: „Angyalka, legyen háromnegyedhatkor a Nemzetinél." Angyalka délben megkérdezi a Telefonközponttól, hogy van-e üzenet a számára. Van! Rajzolónk megörökítette a találkozást: Angyalka délután háromnegyedhatkor megérkezik a Nemzetihez...

03

Ez a hibabejelentő száma. Ide futnak be a bevezetőben említett panaszok is. Most itt vagyunk a 03-ban és megismételjük a kérdést: miért jelentkezik néha olyan szám, amely nem is hasonlít a tárcsázott hat számjegyhez?

— Mert a precíziós gép valamelyik alkatrészében hiba történt. A statisztika szerint 800 jó kapcsolás esetén történik egy téves gépi kapcsolás. A legtöbb esetben ugyanis az előfizető téved, mert idegesen, kapkodva tárcsázza a számot. A hibák bejelentése után levezetjük a kapcsolás menetét és ha géphiba történt, nyomban kijavítjuk az automatát. Az utcai telefonkészülékek hibáit különleges jelzőkészülék automatikusan jelzi. Néha előfordul, hogy az, aki hamis éremmel próbálkozott, még a telefonfülkében van, amikor a hibajavítók odaérnek. A tettenért szélhámos alaposan ráfizet a 60 filléres telefontantusz megtakarítására. Hatvan fillér helyett hat hónapjába kerülhet az „olcsó" telefon.

●

350—350

A Krisztina-telefonhivatal száma... Ez Budapest második legnagyobb telefonközpontja. A telefonközpontok közül itt a Krisztinában van a legtöbb sztahanovista. Kilencen kaptak sztahanovista jelvényt és oklevelet, öten pedig sztahanovista feltételek mellett dolgoznak. A kapcsoló-teremben egy-egy dolgozó 800 gépegységet kezel. A sztahanovista feltétel: 1300 gépegység kezelése. A Krisztina sztahanovistái már 1300 fölött tartanak.

— Hogy történik a kapcsolás?

— A hatszámjegyű telefonhívásokat öt automatagép kapcsolja — hangzik a válasz. — A kapcsolás vonalkiválasztással történik.

Megtudjuk, hogy a gép úgy ismeri a számok jelzését, mint a tenyerét. Azt is tudja, hogy minden számnak külön jelentősége van. A hatjegyű szám első száma azt jelzi, hogy ikervonalat, vagy pedig különvonalat kért az előfizető. Az automata csak ránéz a második számra és már tudja, hogy melyik központot kérte a hívó fél. A második szám ugyanis a központ jele. A harmadik számnak ismét más a jelentősége. A 3. gép a központ 20.000 telefonelőfizetője közül kétezret kiválaszt. Tehát szűkíti a kört, amelyben a kért szám van. A negyedik gép, amely a negyedik számot kezeli, tovább osztályozza a megkisebbedett csoportot. Munkája nyomán már 200 szám között van a tárcsázott előfizető állomása. Ezután kerül sor az ötödik és hatodik számra, amelyet az ötödik automatagép választ ki 200 szám közül. Ez a gép már a végleges kapcsolást végzi.

Ezután megkérdezzük, hogy hol találjuk meg a normál A hangot, a Tudakozót, a pontos időjelzést és az Üzenetközvetítőt?

— A Belváros-központban, a főpostán.

●

181—818

Nemsokára ott voltunk abban a teremben, ahol a pontos időt „adják". A pontos időgép két üvegszekrényben lévő Pulvári-rendszerű masina, amelyben hangcsíkok végzik örök mozgásukat. Ellenőriztük a bemondott időt. Pont félegyet jelzett. A mi óránkon 12 óra 23 perc volt, tehát a gép pontos volt, mert a mi óránk hetek óta hét percet késett. A bemondó hangja azonban nem tetszett nekünk. Megtudtuk, hogy a telefonhivatalnak sem tetszik, ezért már ki is cserélték a hangcsíkokat. A közeljövőben már kellemes női hang adja tudtunkra, hogy mennyit ütött az óra.

●

170—170

A Tudakozó száma. A hatalmas teremben megkérdeztük: „Miért kell néha olyan sokáig várni, amíg a Tudakozó jelentkezik?"

— Nem a Tudakozóra kell várni, hanem arra, hogy a különböző megterhelt telefonközpontokból a Belvárosi központba centralizált tudakozóba érkezzék a hívás, amelynek vétele után megindul a nyomozás. Néha valóságos detektívmunkát kell végezni, mert megtörténik, hogy a név, az utcaszám, sőt a kérdezett vállalat címe is hibás.

●

188—888

A normál A. hang termében vagyunk. A normál A. hang leadókészüléke itt van előttünk, de egy A. hang nem sok, annyit sem hallottunk. Ezen könnyű segíteni, hiszen van itt elég készülék. Már tárcsázunk is. Először történt meg velünk, hogy nem kattogó mással beszél jelzést, sem a kapcsolás megnyugtató jelét, hanem egészen szokatlan hangot hallottunk, a normál A. hangot. Ezt is meg lehet unni. Az A hang végig egyforma maradt, hiába reménykedtünk, hogy aki A-t mondott, az talán B-t is fog mondani...

Palásti László

A hibaelhárító osztag ellenőrei valóságos detektívmunkát végeznek, hogy az éremcsalókat, a telefonrongálókat és a telefonkönyvek tolvajait elcsípjék. Felderítő munkájuk nyomán már sok telefongengszter került az államügyészségre.

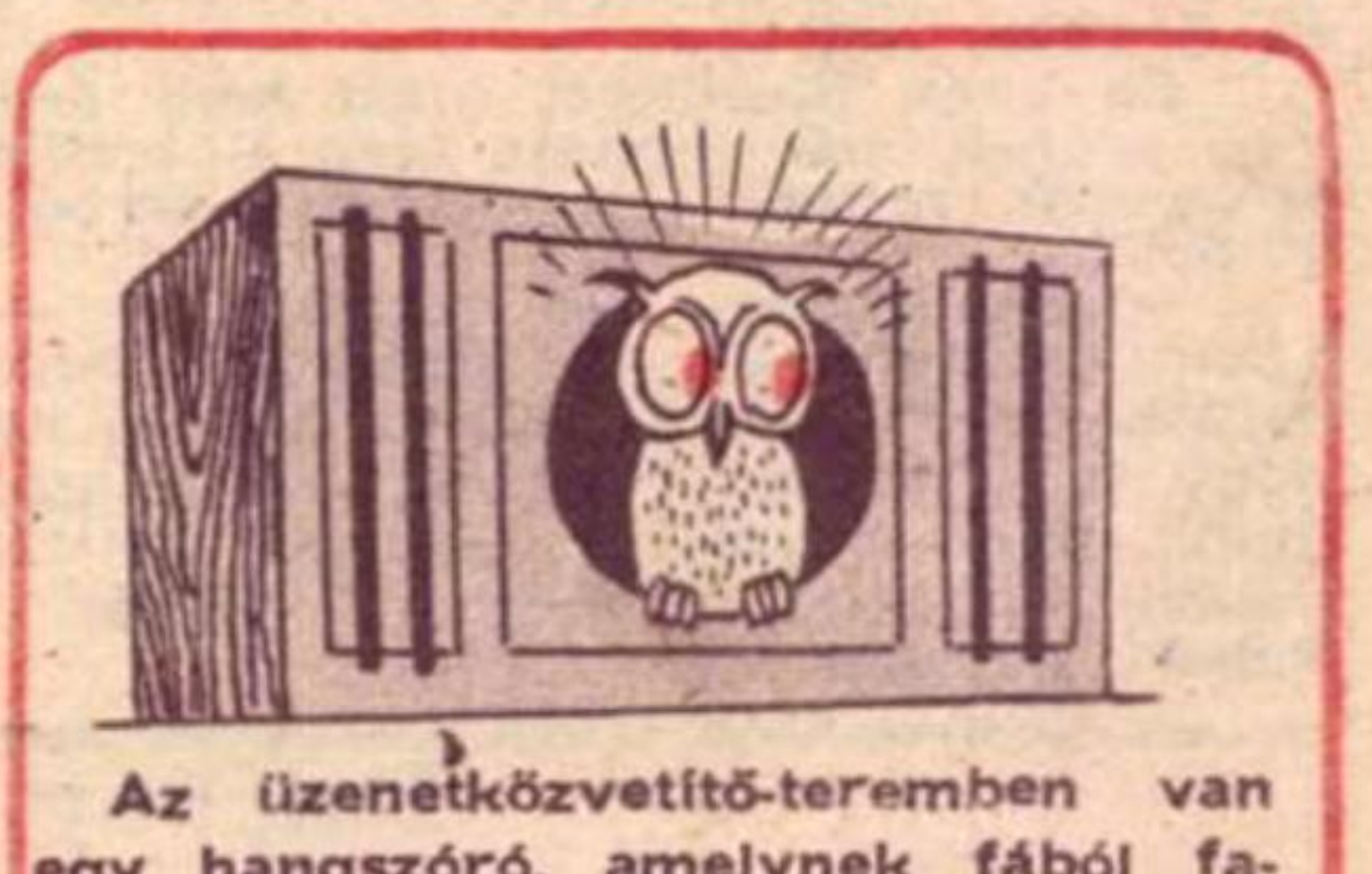

Az üzenetközvetítő-teremben van egy hangszóró, amelynek fából faragott bagoly a dísze. Ennek a bagolynak piros fénnyel gyullad ki mind a két szeme, ha üzenetleadó jelentkezik. Mostanában mindig „gyulladásban" van a bagoly szeme: a szerelem évszakában vagyunk.

A Tudakozónál nemcsak számok, nevek, címek után lehet érdeklődni, hanem bármilyen más kérdésre is választ kaphat az előfizető. Ilyeneket is kérdeznek: „Egy kiló bolha hány darab? Mennyibe kerül húsz év mulva az utazás a Holdba? Nehéz megtanulni az ékírást? Menynyit „fut" óránként a teknősbéka?

SZÉGYENTÁBLA

A Krisztina-központban egyre erősödik a munkafegyelem. Április elején tíz napon keresztül egyetlen név sem szerepelt a fekete szégyentáblán. Ha ez így megy tovább, nagy krétamegtakarítás lesz a Krisztinában!

Még a notórius tízóraizók is megjavultak! Mert azelőtt bizony sűrűn szerepeltek a szégyentáblán. A tízóraiból ugyanis mindig „tizenegyórai" lett, — mire visszaértek munkahelyükre.

Jövő héten:

A Boráros-téri hidon